

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 10 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich

FEBRUARY 15, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

Transformation Versus Conformation

*And be not conformed to this world:
but be ye transformed by the renewing
of your mind that ye may prove what is
that good, and acceptable and perfect
will of God.*

Rom. 12:2.

Transformation—Conformation!

Either-Or. Not Both-And.

God against Mammon. Or Mammon against God!

Rowing up against the current. Or drifting down the stream.

In the world, against the world. Or in the world, of the world, for the world, with the world.

The Word of God the pattern of your life. Or the world shaping your walk and conversation.

The renewing of your mind your motive-power. Or the flesh actuating your whole life.

The Antithesis—The Synthesis!

The way of battle or the way of least resistance.

Transformation—Conformation!

Which? . . .

Be not conformed!

It is, indeed, the easiest way through the present world that you allow yourself to be conformed to it.

For, to be conformed implies that there is a ready made, external pattern, which I simply have to copy, to which I accommodate myself, so that in the outward manifestation of my life, in all my walk and conversation I become like unto that pattern. It requires no originality. It causes no friction. It means no battle, no effort, no suffering.

Conformation is well illustrated in the first period of an immigrant's abode in the foreign country of his choice. He is different from his surroundings. He is not like his environment. He speaks a different language; he has a different bearing; his habits of life are different; his very appearance marks him as a stranger. But he soon becomes conformed, especially if he is not yet advanced in years. The external life-pattern of the country of his choice is readily adopted. He lives right in the midst of it. He hears the new language, he perceives the new habits, daily he is in contact with the new mode of living. The new pattern molds his life. Soon he has adapted himself to it. The conformation is completed without much difficulty.

Be not conformed! . . .

To what? To this world! Literally the text reads: be not conformed to this age, considering the world and all that is in the world from the viewpoint of time and development, the world in which you live, the world of your own day, the present world in distinction from the world to come. And that world lives and strives and develops in time from its own principle, the principle of sin and darkness, the principle of enmity against God and hatred of one-another. And from that inner principle that world develops its own pattern of life. That law of sin expresses itself in all the manifestations of the world, in speech and song, in conversation and literature, in habits and dress, in all the different spheres and relationships of life, in the relation of man and wife, of parent and child, of employer and employee, in business and industry, in science and art. And this expression of the world from the principle of sin is its form, its fashion, its pattern.

And in that world you live.

Its existence is your existence.

From a purely natural viewpoint you are one with that world.

You cannot and you may not go out of the world. To withdraw yourself from it and recede into some remote corner in order to spend your days in separatism.

tic solitude is as impossible as the attempt is contrary to the will of Him that called you out of darkness into His marvellous life.

Yet, be not conformed!

Let the pattern of the world, its scheme and fashion not be the model after which you shape your own walk and conversation.

Whether it be in your individual life or in your relation to others, in the home or in society, in school or in the shop, let your life not be molded by the pattern you behold round about you.

Do not let yourself drift down with the current!

Be not conformed!

No conformation, but transformation!

For, a change is, indeed, necessary!

The apostle does not write: "be not conformed to this world, but rather stay as you are".

This would be quite impossible. In fact, it would imply a contradiction in terms. To remain as you are would be the same as a conformation of your whole life to the fashion of this world.

For, by nature, apart from the inner principle of the new life in Christ that is in our hearts, we are of the world and like the world. The operations of sin that are in the world are also in our members. And according to the operation of sin in our flesh we are inclined to walk even as the world, in the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life. And these operations of sin are still powerful. We have a small beginning of the new obedience in our hearts and all the rest is flesh. We are reborn in principle, born of God, so that we cannot sin according to this new principle of life; but there is much flesh and its operations are powerful. Besides, it is the flesh and not the Spirit, that finds every conceivable contact and aid in the world about us.

Hence, the conflict!

If anyone is in Christ Jesus He is a new creature. Yet, the new creature dwells in a carnal existence and nature, in which the former movements of sin are so powerful that the realization and manifestation of the new life is disputed, opposed, often effectually hampered every moment!

Old things have passed away and all things have become new. Yet, the old things that have passed away assert themselves in the flesh frequently to such an extent, that the new things fail to come to expression!

I delight in the law of God according to the inward man. But there is another law in my members, warring, always warring against the law of my mind, and bringing me into captivity to the law of sin! I would, indeed, practise, constantly to do the good, but often I do it not. I hate to do evil, yet often I do it!

O wretched man that I am!

Constantly there is the battle.

And always I must hear and give heed to the Word of God: Be not conformed, but be transformed!

There is a fundamental difference!

Conformation is to copy, transformation is to be original. Conformation is adaptation, transformation to be different. Conformation is the synthesis, transformation is the antithesis. Conformation is the way of no resistance, transformation is opposition. Conformation is peace with the world, transformation means battle.

Be ye transformed!

Even as the world creates for itself its own pattern of life from the principle of sin, so do ye also live from your own distinctive principle of righteousness and the love of God!

You must undergo a change.

But let that change of your walk and conversation not be determined by the fashion of the world.

Neither let consist in a mere, superficial, external reformation.

Be transformed!

Is it possible?

Is not the flesh too powerful to be overcome?

And is not the pattern of the world all about us, imposing itself upon us, so that it would be folly even to imagine that resistance had any hope of success.

One who drifts with the mighty current above the Niagara down towards the falls, may hear the warning shout from some well-meaning friend on the shore urging him not to allow himself to float downstream, but to oppose and overcome the tremendous suction that must inevitably draw him to destruction; but is not the warning foolish because it would require the impossible?

And is not the same impossible task required in this exhortation not to be conformed after the fashion of the world, but to be transformed? Are we not in the world? And must we not live with the world? Must we not eat and drink and be clothed? And how shall we live, how shall we be able to maintain our existence in a world in which everything follows the one pattern, is fashioned according to the principle of sin, unless we are willing to adapt ourselves to the universal exemplar and shape our lives according to the fashion of the world? How can we be of any account, how is it possible to maintain our position, to keep our place in society, to do business, to hold our job, to be of influence in any sphere of life, if we stubbornly refuse to be conformed after this world and consistently strive after transformation?

Is not the required task superhuman, impossible, absurd?

Would it not require of us to leave the world, to seclude ourselves, to let the boat of our life drift to some quiet quay, where we are outside of the main current of the river?

Where is the source that can supply us with power to struggle upstream?

By the renewal of your mind!

The apostle had written in the first verse of this same chapter that he exhorted, beseeched the church of Christ to present their bodies a living sacrifice unto God, and that he addressed this exhortation to them *by the mercies of God!* Of those mercies of God in Christ he had written in the first part of this epistle. Mercies innumerable! Mercies revealed in the Lord Jesus Christ, Who had come into the flesh, the likeness of sinful flesh, Who had died for the ungodly in due time, satisfying the righteousness of God for sin; Who had been raised for our justification even as He had been delivered for our transgressions; Who had been exalted at the right hand of God and there maketh intercession for us with the Father. Mercies of redemption and forgiveness of sin; mercies of a righteousness which is not of works but of faith and of a grace that sets us free from the dominion of sin; mercies of adoption unto children of God and of the hope of the glorious inheritance that shall be revealed in the day of Christ Jesus our Lord!

By these mercies, with a view to them, with them as his firm basis, he had beseeched them to present their bodies a living sacrifice unto God.

Their bodies!

That in which they live their life in this world!

Their whole life, in all its manifestations, in every department!

But this implied a struggle! The struggle it required which he mentions in this second verse, that they be not conformed after this world, but be transformed.

And superhuman though the task may appear, and actually be, it is possible of accomplishment by these mercies of God in Christ. For through these mercies they have received a power that is capable of overcoming the world: the renewal of their mind!

The mind is the highest in man's nature. It is that marvellous power in him, that light-faculty, by which he knows that with all his life and being and activities in this world he stands before the face of God, Who judges him and places him always before the irrevocable demand: love Me with all thy heart! It is the light of the higher understanding by which he is able and also impelled to know and determine his relation and attitude to the living God, to say *Yes* or *No* to His law, to love or to hate Him, to serve or to refuse to serve Him, to live in righteousness or unrighteousness.

And that mind is darkened by nature!

It is foolish! It is so hopelessly entangled in the

snarles of sin, that it does not and will not and cannot acknowledge that it is good to love the Lord our God. It is carnal. Its minding is death! It is not subject to the law of God, neither can be! It always says *No* to God and *Yes* to the devil. It deceives the will and all our desires, so that the natural man seeks sin as a good, follows after unrighteousness, strives after his own eternal destruction. Desperately wicked, hopelessly confused, unspeakably foolish is the carnal mind!

But by the mercies of God our mind is renewed!

Through the power of the grace of Christ we received a new life. By the resurrection of Jesus Christ from the dead we were begotten again. And the operation of that new life enlightens the mind with a new, spiritual light, by which we discern and love the truth of God, abhor that which is evil and cleave to that which is good. . . .

That renewed mind must have dominion!

Dominion over your "bodies", over your entire life in the midst of the world.

In that renewal of the mind you have the power in Christ to overcome the motions of sin!

The world and its pattern!

Be transformed from within!

That you may prove the will of God!

The will of God as it is revealed unto us in the Scriptures.

You may not be conformed after this world; you cannot find the pattern of your life in the fashion of this world.

Yet, you cannot be without a pattern. The renewal of your mind all by itself cannot determine what the fashion of your walk and conversation in the world shall be. It needs light from without. And that light is supplied by the revelation of the will of God in the Scriptures. Within it is the motive-power of the renewal of your mind that urges, that actuates, that drives, that impels you; without it is the revelation of the will of God that guides you. . . .

That will is good! Good absolutely, because it is the will of God; and salutary for you who keep it.

That will is acceptable! It is well-pleasing to God and to keep it has the great reward of causing you to taste that God's favor is upon you!

That will is perfect! It lacks in nothing. It never fails. It always satisfies the soul of him that keeps it.

And from the inner principle of the renewal of your mind you prove that will, approve it spontaneously, gladly, with great delight!

And you will taste that the Lord is good!

Blessed transformation!

H. H.

EDITORIALS

Medicijnmeester!

We lazen in het Gereformeerd Kerkblad van Leeuwarden het volgende van de hand van Dr. Van Es:

NOG GEEN DILEMMA.

We ontvingen deze week het nummer van The Standard Bearer waarin de schismatieke Amerikaansche predikant Ds. H. Hoeksema de tusschen Prof. Schilder en ons gevoerde gedachtewisseling (hoewel niet volledig) overneemt en dan, bij wat daarin uit onze artikelen door Prof. Schilder was overgenomen, aanteekend:

Ik moet eerlijk bekennen, dat bovenstaande mijn begrip te boven gaat.

Ik kan er niet bij.

Nu kan dat opzichzelf aan tweeërlei liggen: of de schrijver heeft zulk een diep inzicht in het mysterie der gemeene gratie, dat ik er nog niet bij kan; of hij heeft zelf nog geen helder begrip van hetgeen hij gemeene gratie noemt, zoodat hij ook niet bij machte is er een heldere voorstelling van te geven.

Dit dilemma is geen dilemma. Er is nog een derde mogelijkheid, die hier werkelijkheid is, namelijk, dat de schrijver verzuimde voldoende kennis te nemen van wat wij schreven. En zoo was het toch bij dezen Amerikaan. Wie waagt zich nu aan een oordeel over iemands meening, gelijk Ds. Hoeksema over de onze uit een coupure, met polemische bedoeling overgenomen, zonder dat men het geheel heeft gelezen. En dit te meer, wanneer men het bedoelde niet begrijpt.

We laten dan ook zijn opmerkingen voor wat ze zijn. Dat Ds. H., ook over personen, wel eens een zeer lichtvaardig oordeel velt, weet ieder die van zijn blad kennis neemt.

Ik heb vroeger eens een staaltje gehoord van een dominé, die bij een vrouw op huisbezoek was en haar moest vermanen over de ruwe en zelfs profane taal door haar kinderen gebruikt.

De vrouw stemde den leeraar toe, dat de taal harer kinderen lang niet boven kritiek verheven was, maar voegde er aan toe, in woorden, die we hier niet mogen herhalen, maar die den predikant het goed duidelijk maakten, waar de kinderen voor hun ruwe taal ter schole gingen: "Ik wait. . . nait, dominé, waar die . . . kinder dat. . . vluiken toch leeren".

Toen ik bovenstaand stukje in het Gereformeerd

Kerkblad van Leeuwarden las, werd ik aan dit staaltje herinnerd

Let er op: "Die Amerikaan, die schismatieke predikant, oordeelt wel eens zeer lichtvaardig ook over personen".

Ik zou Dr. Van Es wel vriendelijk willen verzeecken, dit stukje te herzien.

Het is toch al te duidelijk, schoon het hier geen gebrek slechts aan logica geldt, dat het niet aangaat iemand eerst met minachting te noemen als "deze Amerikaan", hem uit te schelden als "de schismatieke predikant" en dan zijn verontwaardiging over hem te kennen te geven, dat hij wel eens lichtvaardig over personen oordeelt.

En 'k zou hem ook gaarne eens bewijs zien leveren voor de bewering, dat ik lichtvaardig over personen oordeel.

Ik vrees, dat ik deze beschuldiging voor zijn eigen voeten moet werpen.

En waarom is toch Dr. Van Es zoo toornig op mij geworden?

Is zijn toorn billijk ontstoken?

Had ik hem nu nog "die onlogische Dutchman van Leeuwarden" genoemd, er zou reden zijn voor deze ontboezeming. Men zou zijn toorn kunnen billijken.

Maar ik schreef immers heelemaal niet over Dr. Van Es.

Ik had het over hetgeen hij aanbood als een proeve van oplossing der gemeene gratie kwestie, over de logica van de redeneering daarin gevolgd. Ik meende, dat de redeneering heelemaal niet opging, dat zij keer op keer met zichzelf in tegenspraak kwam, dat ze heelemaal geen licht wierp over de kwestie.

Mag dat niet?

Moet ik daarom nu zoo onheusch worden behandeld?

Het is ons toch niet kwalijk te nemen, dat wij hier veel belang stellen in de kwestie der gemeene genade, en dat we nauwkeurig letten, en ook wikken en wegen, alles wat daarover geschreven wordt.

En wanneer we dat doen, en ons oog valt dan op een stukje zooals dat van Dr. Van Es, dan is het toch heelemaal niet te verwonderen, dat we het eens uiteen rafelen, om te zien of de redeneering wel 'os loopt.

En wanneer we dan ontdekken, dat de redeneering gansch niet opgaat, lijdt aan gebrek aan logica, dan spreekt het toch wel vanzelf, dat we dit op een fatsoenlijke manier in ons blad aantoonen, zonder den persoon aan te tasten en ons eenvoudig aan het geschrevene houdend?

Welnu, meer deden we niet.

En nu moeten we opeens hooren: "die Amerikaan" en "die schismatieke predikant". . . .

En hij doet geen enkele poging om ons uit den droom te helpen.

Hij beweert, dat wij niet voldoende kennis namen van hetgeen hij schreef.

Ik zal niet ontkennen, dat dit waar kan zijn. Maar ik zal het ook niet toestemmen, zoolang Dr. Van Es met niets anders dan een bewering komt.

Hij schrijft, dat ik slechts over een coupure, een uitknipsel van zijn artikel schreef, zonder dat ik het geheel had gelezen.

Dat is waar.

Maar vergun mij de opmerking, dat ik in mijn kritiek dan ook geheel geen oordeel velde over iets, dat buiten die coupure lag. Het ging alleen daarover. En ik meen, dat ik uit de coupure genoegzaam kan bewijzen hetgeen ik schreef.

Dat meende ik toen.

En dat is nog mijn oordeel.

Als Dr. Van Es meent, dat hij mij terecht kan zetten,, dan doe hij dit door bewijzen, niet door beweringen.

Meent hij, dat het overige, van hetgeen hij in zijn artikel schreef, zooveel licht werpt op de coupure, waarover ik schreef, dat ik mijn oordeel zal moeten veranderen, ik doe dit gaarne in ons blad.

Maar zooals het thans staat, blijft hetgeen ik schreef staan: de redeneering van Dr. Van Es raakt kant noch wal.

Ik oordeelde niet lichtvaardiglijk.

En ook niet over personen.

En als Dr. Van Es misschien meent, dat "die Amerikanen" een soort boschjesmannen zijn, dan heeft hij het mis.

En als hij zich inbeeldt, dat hij op deugdelijke gronden kan aantoonen, dat ik "schismatiek" ben, dan heeft hij het weer mis.

Maar: "medicijnmeester!". . . .

H. H.

Mijn Vertaling De Juiste

Onze lezers weten, dat ook *De Heraut* in Nederland een vertaling bood van het artikel van Ds. H. J. Kuiper in *The Banner* aangaande de komst van Dr. K. Schilder naar hier.

De verklaring in dat blad geboden verschilde hier en daar van de mijne, zooals die in ons blad voorkwam. Vooral was er verschil in de vertaling van de laatste door mij aangehaalde zin.

Nu meende of vermoedde Ds. Veldkamp van Sneek eerst, dat mijne vertaling wel de juiste zou zijn.

Doch bij nadere kennisneming van het geval meende deze redakteur van het *Friesch Kerkblad* van opinie

te moeten veranderen, zoodat hij thans meent, dat *De Heraut* de juiste vertaling gaf.

Ds. Veldkamp schrijft:

De vorige week gaf ik naar aanleiding van Prof. Schilders' reis naar Amerika het slot weer van het "Banner" artikel dat de "Standard Bearer" aldus vertaald blad:

"Wij vertrouwen, dat niet één onzer kerkeraden of instituties, als ze de feiten, die we boven aangaven, weten, Dr. Schilder zouden verzoeken om het voorgenomen bezoek af te leggen". . . .

Ik voegde daar toen aan toe:

De laatste zin wijkt even af van de vertaling van de *Heraut*, die het aldus weergaf:

"We vertrouwen, dat geen onzer kerkeraden of instellingen, op de hoogte met de bovengenoemde feiten Dr. Schilder "zullen uitnoodigen ons dat soort van bezoek te maken dat hij bedoelt", hetgeen iets anders is, dan "zouden verzoeken, om het voorgenomen bezoek af te leggen".

Daar ik "The Banner" zelf niet toegezonden kreeg, kan ik niet nagaan, welke vertaling de juiste zin weergeeft, maar ik heb verschillende gegronde redenen om te vermoeden, dat de "Standard Bearer" het juiste trof, en dat er geen reden is om aan te nemen, dat Ds. Kuiper, de schrijver van bovenstaand artikel Prof. Schilder thans nog wil "boycotten" zooals de "Standard Bearer" schreef."

Mijn vermoeden, dat de "Standard Bearer" de bedoeling van de "Banner" juist had weergegeven grondde zich op het eenvoudige feit, dat de vertaling die de *Heraut* gaf, veel meer in de kraam van Ds. Hoeksema te pas gekomen was, die immers wilde suggereeren dat Dr. Schilder "geboycot" werd.

Hij laat er immers op volgen: "Hij (de Banner" n.l.) had *evengoed* kunnen schrijven: Wij vertrouwen, dat, indien Dr. Schilder hier toch mocht komen, geen onzer kerkeraden of vereenigingen hem zal verzoeken op te treden".

Intusschen is mij gebleken uit een hierover ontvangen schrijven, waarin de Engelsche tekst van de "Banner" letterlijk is opgenomen, dat de *Heraut* de zin van het artikel van Ds. Kuiper in de "Banner" inderdaad zeer juist heeft weergegeven. De kwestie is n.l. deze, dat per advertentie kerkeraden, vereenigingen enz. waren opgeroepen om te correspondeeren met hen die de advertentie geplaatst hadden, om tot zulke uitnoodigingen te komen, en dat nu The Banner adviseert dit

niet te doen. Niet, als ik het wel begrijp, om Dr. Schilder te "boycotten", maar om "dat soort van bezoeken te maken, dat hij bedoelt" d.i. dus met de bedoeling de leergeschillen te behandelen.

Ik geef deze nadere verklaring even door die tegelijk een rectificatie inhoudt ten aanzien van mijn vermoeden over de Heraut-vertaling. De Heraut zal wel begrepen hebben, dat die vermoedens mijnerzijds geen "booze" waren.

Maar nu heeft Ds. Veldkamp het mis.

De vertaling, die in *De Heraut* voorkwam, is belist onjuist.

De bewuste zin luidt in het Engelsch als volgt: "We are confident that not one of our consistories or institutions, knowing the facts as stated above, would invite Dr. Schilder to make the kind of a visit he is contemplating".

Nu vertaalde ik het laatste gedeelte van den zin eenigszins vrij door: "om het voorgenoemen bezoek af te leggen". Ik had letterlijk kunnen vertalen door "dat soort van bezoek".

Doch hierover loopt het geschil niet.

Het hoofdpunt van verschil loopt over de vraag: moeten we vertalen: "*zullen* uitnoodigen", zooals de Heraut deed; of: "*zouden* verzoeken", zooals de Standard Bearer deed?

Het antwoord kan slechts zijn: de vertaling van de Standard Bearer is de eenig mogelijk. De Heraut vertaalde als of er stond: "We are confident that not one of our consistories or institutions. . . *will* invite Dr. Schilder". Doch zoo luidde het oorspronkelijke niet. Er stond "*would* invite Dr. Schilder".

Ook de overweging van Ds. Veldkamp, dat het ging om uitnoodigingen van "consistories and institutions" om Dr. Schilder voor hen te laten optreden, doet hier niets ter zake, berust op misverstand. Het zal duidelijk zijn voor ieder, die Engelsch kan lezen, dat het in den door Ds. Kuiper geschreven zin niet gaat over die uitnoodigingen aan Ds. Schilder om te spreken, maar over de ééne uitnoodiging aan Dr. Schilder om ons hier in Amerika een bezoek af te leggen.

Nu ging deze uitnoodiging niet uit van kerkeraden of vereenigingen, maar van een groep individuen.

En de bedoeling van den bewusten zin kan slechts zijn: "De kerkeraden of instituties zouden hem tot zulk een bezoek zeker niet uitnoodigen, zoo ze de feiten slechts wisten".

Zulk een verzoek, als thans door die groep van individuen Dr. Schilder toekwam, zouden de kerkeraden en instituties hem niet zenden.

Maar "*would* invite" kan nooit vertaald worden door "*zullen* uitnoodigen".

Nu is het met eene vertaling natuurlijk nooit de vraag of iets in iemands kraam te pas komt, ja dan neen.

Het is slechts een kwestie van getrouw weergave. En mijn vertaling is de juiste.

H. H.

Dr. Schilder's Verblijf En Optreden Onder Ons

Ge moet dit schrijven beschouwen als bestaande uit enkele losse opmerkingen, die me zoo maar uit de pen vloeien, in verband met het optreden en verblijf van Dr. K. Schilder alhier.

Ik bedoel te Grand Rapids.

't Zijn slechts opmerkingen over indrukken.

En ik heb bij ervaring geleerd, dat men voorzichtig moet zijn met indrukken, vooral met zulke, die men ontvangt in tijden van meerdere of mindere spanning en dan weer vooral als zulke indrukken aangenaam zijn.

En ik meen, dat beide waar is van de indrukken, waarover ik thans enkele opmerkingen ten beste geef.

De enkele weken, die Dr. Schilder bij ons doorbracht, waren ongetwijfeld gekenmerkt door zekere spanning.

Niet alsof hij daarvan de oorzaak was.

Doch in de eerste plaats was reeds zekere spanning veroorzaakt door het bekende Banner-artikel.

In de tweede plaats werden de menschen alhier opnieuw warm over de kwestie der "gemeene gratie", die wel blijkt in staat te zijn om de gemoederen te bewegen.

En vele menschen hebben in de laatste weken naar Dr. Schilder geluisterd met de vraag in het hart, en ook op de lippen: welke zijde zou hij kiezen?

En terwijl ik dit schrijf, is Dr. Schilder nog bij ons.

De lezing over de "algemeene genade" moet nog gehouden worden.

Wat de blijvende vrucht zal zijn van des hoogleeraars bezoek, kan pas later worden beoordeeld.

Ik maak dus slechts enkele opmerkingen.

De ontvangst van Dr. Schilder was in dit centrum van Amerikaansch geworden Hollandsche Gereformeerden veel beter dan het zich eerst liet aanzien.

Het thans beruchte Banner-artikel scheen eerst zijn werk te zullen doen.

Reeds gesproken en vastgestelde datums, waarop Dr. Schilder zou optreden, werden weer opgezegd.

En het scheen eerst alsof de professor het hier niet erg druk zou krijgen.

Dan, dit werd spoedig anders. Vooral nadat hij voor een stampvolle kerk in Eastern Ave., gepreekt had, waar honderden van Protestantsche Gereformeerden hem hoorden, en kort daarna voor een nogmaals stampvolle kerk in het gebouw, waar ondergeteekende gewoonlijk preekt, eene lezing had gehouden, werd des professors programma spoedig vol.

En hij kreeg het druk. Al te druk naar mijn oordeel.

Vier of vijf lezingen in de week, en driemaal per Zondag preeken, allerlei samensprekingen en conferenties,—wie zou dat op den duur kunnen volhouden?

In de Protestantsche Gereformeerde Kerk te Fuller Ave. heeft Dr. Schilder gesproken over "De Pluriformiteit der Kerk".

De kerk was stampvol.

Om acht uur zou de lezing beginnen.

Om zes uur begonnen de mensen te loopen.

Om kwart na zeven was de kerk vol.

Ik ging met den spreker een beetje vroeg naar de kerk. En tot acht uur toe hebben we Hollandsche psalmen gezongen.

Dat was inspireerend!

En de lezing? Met hetgeen Dr. Schilder zei, zal elk Gereformeerd mensch zeker moeten instemmen.

Aan het slot bedankte ondergeteekende den spreker en maakte de opmerking, dat we eigenlijk maar een telegram naar Kampen moesten zenden met het verzoek om verlenging van Dr. Schilder's "leave of absence".

Deze lachte echter en schudde zijn hoofd in negatieve richting.

't Zou niet gaan, meende hij.

'k Heb Dr. Schilder ook persoonlijk ontmoet, meer dan eens.

Als ge hem de hand drukt en op zijn Hollandsch (inplaats van ons "pleased to meet you") zegt: "aangename kennismaking", wordt ge niet later teleurgesteld.

Ge moogt het met hem eens zijn of van hem verschillen, de kennismaking is en blijft aangenaam. Ge voelt u tot zijn persoonlijkheid aangetrokken.

Hij kon wel Amerikaan wezen. En ik bedoel dat nu niet in den zin van "die Amerikaan", die "onbesneden Filistijn".

Hij schijnt zich gemakkelijk te bewegen, thuis te

gevoelen. En ge gevoelt u ook gemakkelijk bij hem thuis.

Hij heeft niets van wat we hier in Amerika 'put on' of ook wel 'hot air' noemen.

Hij stelt zich niet aan.

Hartelijk, gul, open, vriendelijk, levendig in den omgang. . . .

Ge ziet ik schrijf maar indrukken, net zooals ze me uit de pen vloeien.

We hebben ook een conferentie met hem gehad.

Tegenwoordig waren: tien onzer Protestantsche Gereformeerde predikanten en zes studenten onzer school.

Doel: te trachten om elkander zoo goed mogelijk te verstaan.

Onderwerp?

Nu ja, waar zou 't nu op zulk een samenkomst anders over gaan dan over de gemeene gratie?

Resultaat? Ik geloof, dat het doel werd bereikt.

En ik ben ook overtuigd, dat we allen, Dr. Schilder inclus, zeer tevredengesteld naar huis gingen.

Wilt ge 't naatje van de kous weten?

Later dan. Ge moet niet vergeten, dat ik maar losse aantekeningen maak.

Algemeene indruk:

Ik ben blij en velen met mij, dat Dr. Schilder's reis naar hier is doorgegaan.

En: hij moest hier wat langer kunnen blijven.

H. H.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

XI. Ds. Zwier's Drievoudig Snoer. (1).

We staan thans voor de vraag, of het mogelijk is om de teksten, die door Ds. Zwier worden aangevoerd ten bewijze van zijne voorstelling eener algemeene genade of goedheid Gods, in overeenstemming met de doorlopende leer der Schrift, dat Gods goedheid ten allen tijde alleenlijk particulier is, te verklaren.

Gelukt dit, dan staan we des te sterker tegenover de algemeene-genade-drijvers.

Gelukt dit niet, dan zullen we toestemmen, dat we die enkele teksten thans nog niet goed verstaan; maar in elk geval blijft de doorlopende leer der Schrift staan. En we zullen ons er wel voor wachten op enkele teksten een geheele theorie te bouwen, zooals Ds. Zwier het doet, die lijnrecht in strijd is met de doorlopende leer der Heilige Schrift.

Het zal den lezers in elk geval wel duidelijk zijn geworden, dat wanneer we een poging wagen, om de enkele teksten, waarover we gaan schrijven, in het licht der *analogia Scripturae* te verklaren, we niet doen, wat Ds. Zwier ons zoo telkens in de schoenen schuift, dat wij, n.l., van een dogmatisch vooroordeel uitgaan, ons door een dogmatisch vooroordeel laten beheerschen, etc. (Zie "Algemeene Goedheid, XV). De dogmatiek over de exegese te laten heerschen, is zeker niet gereformeerd. Evenmin als het gereformeerd is, zijn exegese van het begin tot het einde te laten beheerschen door synodale uitspraken. Maar, zocals we eerder hebben aangetoond, het is juist zuiver gereformeerd, om de Schrift in haar eigen licht te verklaren. En dat juist doen we in bewuste tegenstelling met de methode van Ds. Zwier, die de Schrift allerlei ongerijmdheden laat zeggen, omdat hij beslist weigert de gereformeerde methode van Schriftverklaring te volgen.

We zullen maar beginnen met de verklaring van het "drievoudig snoer" van teksten, dat niet Ds. Zwier, maar de Kalamazoosche Synode van 1924 heeft gevonden, maar waarop toch ook de verzorger van de rubriek "Dogmatische Onderwerpen" in "De Wachter" zich beroept.

Deze teksten zijn Ps. 145:9; Hand. 14:16, 17; Luk. 6:35.

Deze plaatsen zijn voor Zwier afdoend bewijs voor zijne stelling, dat Gods goedheid algemeen is. Hij schrijft:

"Het Schriftbewijs werd dus al klemmender: Gods goedheid strekt zich uit tot alle menschen zonder onderscheid; tot alle heidenen, die geen kennis van den waren God hebben; ja zelfs tot de goddeloozen, die wel eenige kennis van Hem bekomen hebben, maar zich vijandig tegen Hem verzetten.

"Welk een rijkdom van goedertierenheid!

"Deze uitspraken der Schrift vormen een drievoudig snoer, dat volgens den wijzen koning niet haast gebroken wordt (Pred. 4:12).

"De waarheid van Salomo's woord werd ook onder ons bevestigd. Wat hebben de broeders, die de gemeene gratie loochenen, sinds 1924 al een pogingen te werk gesteld, om dit drievoudig snoer te verbreken —maar 't is hun nimmer gelukt en zal ook nimmer gelukken.

"Deze teksten spreken daartoe te duidelijk". (Algemeene Goedheid Gods, XVIII).

Eerst hebben we dus te doen met Ps. 145:9. We hebben in deze series reeds eerder een proeve van verklaring over dezen tekst aangeboden. Doch we gaan thans wat meer in bijzonderheden in op hetgeen Zwier hierover heeft te zeggen.

Eerst tracht hij onze verklaring van dezen tekst te ontzenuwen.

Nu zou men mogen verwachten, dat hij althans wist, wat deze verklaring wél mag zijn. Hij weet immers van deze onze verklaring van Ps. 145:9 met schier snoevende laatdunkendheid te schrijven, dat ze zoo krom is, dat het hem een raadsel is, hoe iemand met "een half of een kwart onsje exegetisch begrip zich daardoor heeft kunnen laten overtuigen". (Gods Algemeene Goedheid, XV). Nu, wanneer iemand zoo uit de hoogte en met zooveel minachting meent te mogen oordeelen over het werk van anderen, dan mag men van hem verwachten, dat hij goed met de zaak op de hoogte is.

Maar, ach, Ds. Zwier weet er blijkbaar letterlijk niets van!

Hij heeft blijkbaar niet eens de moeite genomen, om te onderzoeken, wat onze verklaring van dien tekst wel mag zijn. Hij schrijft er maar op los. Wat hij meent onze verklaring te zijn van Ps. 145:9 drukt hij in de volgende woorden uit:

"Ge hebt niet het recht, hier iets tusschen de regels te lezen of er iets aan toe te voegen, dat er niet staat.

"Dat doen de broeders, die de gemeene gratie loochenen. Zij willen, dat we hier zullen lezen: De HEERE geeft goede gaven aan allen, of: De HEERE is aan alle uitverkorenen goed, en Zijn barmhartigheden zijn over al Zijne werken in het rijk der herschepping". (Gods Algemeene Goedheid, XV).

Later in hetzelfde artikel gaat Ds. Zwier op elk dier door ons (volgens hem) geboden verklaringen wat breder in. Hij schrijft:

"Soms zegt men, dat we deze uitspraak moeten verstaan in dezen zin, dat de Heere goede gaven geeft aan alle menschen. Gods gaven, zelfs aan de goddeloozen, zijn immers altijd goed op zichzelf genomen. God geeft nooit anders dan goede gaven. Maar die goede gaven, zoo beweert men, geeft Hij aan de goddeloozen met de bedoeling, om hen daardoor in het verderf te storten. En zoo moet dan ook deze tekst in overeenstemming met die gedachte opgevat worden".

"Maar de tegenstanders der gemeene gratie wenden het met dezen tekst toch meestal over een anderen boeg. Ze zeggen, dat we in het licht van heel deze Psalm moeten veronderstellen, dat hier alleen op Gods volk gedoeld wordt: de Heere is aan alle uitverkorenen goed".

En dan bewijst Ds. Zwier waarom geen dezer verklaringen van Ps. 145:9 te aanvaarden is.

Nu is het jammer, dat hij nooit de plaatsen aan geeft, waar hij de eene of andere verklaring van ons heeft gevonden, nog veel minder ons in onze eigene woorden aanhaalt. Het kwam blijkbaar beter overeen met zijn doel, om dit geheel geheim te houden en zich de vrijheid te veroorloven, in zijne eigene woorden en zonder bewijs of aanhaling den lezers van "De Wachter" te zeggen, hoe slecht het er eigenlijk met onze

Schriftverklaring voorstond. Op die manier kan men de menschen natuurlijk van alles wijsmaken en minachtend spreken over een "kwart onsje exegetisch begrip". Wij vragen echter bij het beoordeelen van zulk eene methode: gelooft Ds. Zwier ook in de praktijk aan de zedelijke verantwoordelijkheid des menschen?

Intusschen kostte mij dit weer heel wat tijd.

Hoe dwaas het mij ook toescheen, om te gelooven, dat ik ooit een dergelijke exegese van Ps. 145:9 zou geleverd hebben, als Ds. Zwier ons hier met zijn losse pen toedicht, toch heb ik de moeite genomen, om nog eens weer door de meeste van onze geschriften te bladeren. Met het gevolg, zooals te verwachten was, dat mij bleek, dat Ds. Zwier hier de zaak geheel verkeerd voorstelt. Nimmer hebben we geleerd, dat Ps. 145:9 beteekent, dat God aan alle menschen goede gaven schenkt. Noch ook hebben we ooit geschreven, dat we hier eenvoudig het woord "uitverkorenen" of iets dergelijks moeten invoegen. Wel komt er in één der Standard Bearer artikelen eene verwijzing naar de Kantteekeningen op dezen tekst voor, welke zeggen: "Te weten, van zoodanige, die Zijne barmhartigheden kunnen deelachtig worden" (Vol. I, No. 11, p. 20), waaruit dan mag blijken, dat ook de kantteekenaars onder het oordeel van Zwier vallen, dat ze geen kwart onsje exegetisch begrip hadden. Doch wij hebben nooit den bedoelden tekst verklaard op de wijze, waarop Zwier het voorstelt. Wel hebben we eene andere exegese geleverd, waarover straks.

Ik hoop van harte, dat Ds. Zwier zich zal schamen over zijn lichtzinnig, oppervlakkig en minachtend geschrijf. En ik hoop tevens, dat hij zich niet zal schamen, om dit ook te erkennen in "De Wachter".

Doch wat is de verklaring van dezen tekst van hen, die blijkbaar hun exegetisch begrip bij 't pond afwegen en op de kwart onsjes met minachting neerzien? Luisteren we slechts naar Ds. Zwier:

"Teder denkt hier natuurlijk dadelijk aan Ps. 145:9.

"Verklaring behoeft deze uitspraak eigenlijk niet. (sic! H.H.). Ze is zoo duidelijk, dat een kind met het begrijpen geen moeite heeft. "De HEERE is aan allen goed". Gods goedheid, zoo wordt hier geleerd, strekt zich over alle menschen uit.

"Dat het woord *allen* hier niet in een beperkten zin mag worden genomen, maar van alle menschen is te verstaan, volgt naar het eigenaardig karakter der Hebreuwsche poëzie met noodwendigheid uit hetgeen er in hetzelfde vers onmiddellijk daarna gezegd wordt: 'En Zijne barmhartigheden zijn over al Zijne werken'.

"Beide uitspraken luiden zoo algemeen mogelijk. Gods goedheid strekt zich uit tot *allen*, en Zijne barmhartigheid tot *al Zijne werken*. Die twee gezegden vulen elkaar aan. Allen wordt nader verklaard en toegelicht door *al Zijne werken*.

"Ge hebt niet het recht, hier iets tusschen de regels te lezen of er iets aan toe te voegen, dat er niet staat."

Nu kunnen we beginnen met de opmerking, dat we

het met dit laatste volkomen eens zijn. We mogen aan den tekst niets toevoegen, *dat er niet staat*, tenminste, wanneer we dit "dat er niet staat", mogen opvatten zóó, dat het ook inhoudt: "*en dat uit verband niet volgt*".

Maar ofschoon Ds. Zwier dit zoo goed schijnt te verstaan, past hij zelf dezen regel toch niet toe, veronachtzaamd hij hem geheel en al en doet precies het tegenovergestelde. Immers hij voegt wel iets in den tekst in. Hij voegt ook iets in den tekst in, dat er niet staat. En hij voegt iets in den tekst in, dat ook uit het verband niet volgt. En dat is het zeer gewichtige woordje *menschen*. Inplaats van den tekst te laten, zooals hij daar staat, wil Zwier lezen: De HEERE is aan alle menschen goed.

Het is duidelijk genoeg, dat dit er niet staat. Er staat: De HEERE is aan allen goed.

Het is ook duidelijk genoeg, dat het verband geen recht geeft om het woordje *menschen* hier in te voegen. We zijn het goed eens met hem, als hij schrijft, dat de eene helft van dit vers, volgens den regel van het Hebreuwsche parallelisme de andere helft aanvult en nader verklaart. Zeker, *allen* in het eerste gedeelte van dit vers wordt nader verklaard door *al Zijne werken* in het tweede gedeelte. Maar daar had Zwier zich dan ook aan moeten houden. Deze regel had moeten worden toegepast. Nu is "al Zijne werken" zeker niet hetzelfde als "alle menschen". Dat Zwier dit blijkbaar meent, is wel een bewijs, dat ook menschen met vele ponden exegetisch begrip wel eens flaters maken, die door degenen, die slechts over kwart onsjes te beschikken hebben, moeten worden aangewezen. Ds. Zwier had dus, naar zijn eigen regel, niet mogen lezen: De HEERE is aan alle menschen goed. Hij had, moest er al iets ingevoegd worden, naar de tweede helft van den tekst moeten gaan en dus de eerste helft aldus hebben gelezen: De HEERE is aan alle Zijne werken goed. Of, wilde hij niet precies hetzelfde woord gebruiken, dan had hij kunnen lezen: De HEERE is aan alle Zijne schepselen goed.

Zwier's verklaring van het wordeke *allen* is dus *te eng*. Hij wil het tot menschen beperken. De tekst doelt op alle schepselen.

Dit had den hier mistastenden broeder ook nog verder duidelijk moeten zijn uit het breedere verband in dezen Psalm. Immers leest ge in vss. 15, 16: "*Aller oogen wachten op U; en Gij geeft hun spijs te zijner tijd. Gij doet Uwe hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen*".

Ook hier leest ge het woordje *allen*. *Aller oogen* wachten op U.

En ook hier wordt het woordje nader verklaard door "al, wat er leeft". Ook hier is het begrip dus breeder dan aangeduid is in het woord *menschen*. Het sluit ook de dieren in.

En zeg nu niet, dat van de dieren niet kan worden gezegd, dat hunne oogen wachten op den Heere, en dat

daarom het woordje *aller* wel op menschen moet slaan. Want in de eerste plaats zou dat van groote onkunde getuigen ten opzichte van de wijze, waarop de Heilige Schrift doorgaans over de schepping spreekt, die immers ook onder Gods verbond begrepen is. Maar in de tweede plaats zou ik dan verwijzen naar Ps. 104:24-28: "Hoe groot zijn Uwe werken, O HEERE! Gij hebt ze allen met wijsheid gemaakt; het aardrijk is vol van Uwe goederen. De zee, die groot en wijd van ruimte is, daarin is het wremelende gedierte, en dat zonder getal, kleine gedierten met groote. Daar wandelen de schepen en de Leviathan, dien Gij geformeerd hebt, om daarin te spelen. Zij allen wachten op U, dat Gij hunne spijs heeft te zijner tijd. Geeft Gij ze hun, zij vergaderen ze; doet Gij Uwe hand open, zij worden met goed verzadigd".

En zoo is het duidelijk, dat de verklaring van Ds. Zwier op dezen tekst geen oogenblik steek houdt. Zijne invoeging van het woord *menschen* is niet in overeenstemming met den zin van den tekst, noch ook met het bredere verband van den tekst in den Psalm.

Ik begrijp eigenlijk niet hoe hij bij deze verklaring komt. Zelf zegt hij, dat de tekst zoo duidelijk is, dat hij eigenlijk geen verklaring van noode heeft, dat een kind met het begrijpen er van geen moeite kan hebben. En dan biedt hij ons een verklaring, waarvan ieder zonder veel moeite zal kunnen oordeelen, dat ze niet op den tekst past.

Heeft Ds. Zwier het met de verklaring van dezen tekst misschien al te gemakkelijk genomen? Eenmaal meenende, dat deze uitspraak der Schrift eigenlijk geen verklaring behoeft, heeft hij ook maar geen poging tot verklaring gewaagd, doch eenvoudig het eerste het beste woord, dat hem het meest geschikt voorkwam, hier ingevoegd?

Of heeft hij zich door de sterke begeerte, om hier toch een bewijs te vinden voor zijne theorie eener algemeene goedheid Gods, laten verleiden om te lezen, wat er niet staat en in te voegen, wat tegen heel den Psalm en tegen het onmiddelijk verband van den tekst indruischt?

Hoe dit ook zij, Ds. Zwier heeft geen recht hier het woord *menschen* in te voegen.

Hij zal dit nu zelf wel inzien.

En hij zal ook wel verstaan, dat het niet in onze bedoeling ligt om den tekst in het raam onzer dogmatische voorstelling te wringen, zooals hij meent, dat we doen.

Wij willen den tekst niet lezen, alsof er stond: De Heere geeft goede gaven aan allen.

Wij bedoelen ook niet het woord "uitverkorenen" of iets dergelijks in te voegen.

Al, wat Ds. Zwier hierover schrijft (en zijn heele artikel XV is er bijna aan gewijd), had hij gerust in de pen kunnen houden, raakt kant noch wal.

Wij lezen den tekst als volgt: De Heere is aan alle

schepselen goed, en Zijne barmhartigheden zijn over al Zijne werken.

Zeker ook wij voegen bij het woordje *allen* iets in, evenals Zwier. Dat doen we overal, waar dat woordje in de Heilige Schrift voorkomt. Dat kan en mag niet anders. Zonder zulk eene invoeging of bijvoeging heeft het woordje *allen* geen zin. Dat ligt eenvoudig aan het onbepaalde van dat woord. Het heeft dus behoefte aan eene bijvoeging. Wat we echter zullen hebben in te voegen, hangt geheel af van den tekst en het verband, waarin hij voorkomt. We mogen maar niet invoegen, wat ons het beste voorkomt, of wat het meest in overeenstemming is met onze eigene voorstellingen en theoretjes. Neen, dat dient door de Schrift zelve te worden bepaald.

Nu is het in Ps. 145:9 heelemaal niet moeilijk om het rechte woord te vinden, dat hier bij het woordje *allen* behoort. Dit is zoo duidelijk, dat het slechts verwondering kan wekken, dat Zwier het niet heeft gezien. Werkelijk, *het staat er bijna*, ge leest het haast vanzelf als ge maar op het verband let: De Heere is aan alle *schepselen* goed, en Zijne barmhartigheden zijn over al Zijne werken.

Maar, zoo vraagt ge misschien, wat is nu het verschil tusschen Zwier en u? Maakt gij het begrip door *allen* aangeduid eigenlijk niet nog breder dan hij? Hij wil lezen *alle menschen*; gij meent, dat gelezen moet worden *alle schepselen*. Maar is dit laatste niet nog breder, meer omvattend, dan het eerste? En leert ook gijzelf dan niet eene algemeene goedheid Gods, evenals Ds. Zwier?

Ja, lezer, ons begrip van Gods goedheid is ook breder dan dat van Ds. Zwier, maar 't is niet een begrip, dat de goedheid Gods *gemeen* maakt.

Dit laatste doet Ds. Zwier. Hij wil eene goedheid Gods, waarvan ook de goddeloozen voorwerp zijn. Rechtvaardigen en goddeloozen zijn beide gelijkelijk het voorwerp van Gods tijdelijke goedertierenheid. Gods goedheid, genade of goedertierenheid, is dus *gemeen*. Daarom voegt hij hier *menschen* in bij het woordje *allen*, liever dan het voor de hand liggende *schepselen*.

En van zulk eene gemeene goedheid Gods weet de doorlopende leer der Schrift niets, weet ook deze tekst niets, als ge hem maar goed leest.

Maar wel leert de Schrift heel duidelijk, dat Gods goedheid niet slechts *menschen* tot voorwerp heeft, maar ook andere schepselen, ook de dieren des velds en de vogelen des hemels en de visschen der zee, ook de schreeuwende jonge raaf en de steenbok en de sterke Leviathan; ja ook de boomen des wouds, de bloem des velds en het jonge gras en groene kruid, ook de zon met haar goudglans en de maan met haar bleeke schijnsel en de fonkelende sterren, ook de altijd onrustige zee, de breede stroomen en de kabbelende beekjes zijn

voorwerp van Gods goedheid. Gods barmhartigheden zijn over al Zijne werken! Alle deze schepselen zijn zelfs, naar de openbaring aan Noach, in Gods verbond opgenomen. Van dit alle schepselen omvattende verbond Gods is de regenboog tot teeken in de wolken gesteld.

Van deze goedertierenheid Gods over alle schepselen zingen vele psalmen. Lees b.v. Ps. 104:10 v.v.: "Die de fonteynen uitzendt door de dalen, dat zij tusschen de gebergten henen wandelen. Zij drenken al het gedierte des velds; de woudezels breken er hunnen dorst mede. Bij dezelve woont het gevogelte des hemels, eene stem gevende van tusschen de takken. Hij drinkt de bergen uit Zijne opperzalen; de aarde wordt verzadigd van de vrucht Uwer werken. Hij doet het gras uitspruiten voor de beesten, en het kruid tot dienst des menschen, doende het brood uit de aarde voortkomen. En den wijn, die het hart des menschen verheugt, doende het aangezicht blinken van olie; en het brood, dat het hart des menschen sterkt. De boomen des Heeren worden verzadigd, de cederboomen van Libanon, die Hij geplant heeft; alwaar de vogeltjes nestelen; des ooievaars huis zijn de denneboomen. De hooge bergen zijn voor de steenbokken; de steenrotsen zijn een vertrek voor de konijnen. Hij heeft de maan gemaakt tot gezette tijden, de zon weet haren ondergang. Gij beschikt de duisternis en het wordt nacht, in denwelken al het gedierte des wouds uittreedt; de jonge leeuwen brieschende om eenen roof, en om hunne spijs van God te zoeken. De zon opgaande, maken zij zich weg, en liggen neder in hunne hollen. De mensch gaat dan uit tot zijn werk, en naar zijnen arbeid tot den avond toe. Hoe groot zijn Uwe werken, O Heere! Gij hebt ze allen met wijsheid gemaakt; het aarddriek is vol van Uwe goederen".

En dat schepsel, dat thans der ijdelheid onderworpen is, zal ook eenmaal vrijgemaakt worden, naar Gods eeuwig verbond, van de dienstbaarheid der verderfenis, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, naar Rom. 8:19-22.

Zie, als Ds. Zwier van deze goedertierenheid Gods over alle Zijne schepselen wil zingen, dan zingen we blijde en van harte met hem mede.

Daarvan is de Schrift vol.

Maar als hij nu die goedertierenheid Gods gemeen wil maken, en der gemeente een lied op de lippen wil leggen, dat Gods goedheid over den verworpen goddelooze bezingt, dan teekenen wij, in naam der Heilige Schrift protest aan tegen zulk een gemeen maken van den Heere onzen God.

Gods goedheid is wel over alle Zijne schepselen, Zijne barmhartigheden zijn wel over al Zijne werken. En de goddeloozen staan wel temidden van al deze goedertierenheden Gods. Doch deze laatsten deelen toch in die goedertierenheid niet. De toorn Gods blijft op hen.

Dit is wel duidelijk uit dienzelfden 145sten Psalm.

Immers zingt de dichter in vs. 20: "De Heere bewaart al degenen, die Hem liefhebben; maar Hij verdelgt alle goddeloozen".

Zwier weet niet, wat hij met deze uitspraak van vs. 20 moet. Hij vindt hier een ongerijmdheid. Hij schrijft:

"Aan de waarheid, door den dichter in vers 20 bezongen, doen we in geen enkel opzicht iets te kort. De Heere bewaart, zeer zeker, alleen degenen, die Hem liefhebben. De anderen worden door Hem niet bewaard. Hij verdelgt de goddeloozen. Dat belijden we zonder eenige terughouding.

"Maar deze waarheid sluit geenszins uit die andere waarheid, in vers 9 beleden, dat er ook een niet-zaligmakende goedheid des Heeren is, waarin allen, dus ook de goddeloozen, in dit leven deelen. Die algemeene goedheid Gods brengt hun slechts tijdelijk voordeel, geen eeuwig gewin, en zal in de einduitkomst, in den dag der dagen, tot verzwaring huns oordeels strekken. Maar dat geeft niemand het recht, van deze goedheid Gods te verklaren, dat ze geen goedheid is.

"Kunt gij die twee waarheden niet met elkaar rijmen?

"Dat kunnen wij ook niet". (Gods Algemeene Goedheid XV).

Doch deze ongerijmdheid bestaat niet. Dat ze voor Zwier wel bestaat, komt eenvoudig daar vandaan, dat hij eerst in vers 9 het woordje *menschen* heeft ingevoegd.

Lees daar maar: *schepselen* en de ongerijmdheid valt weg. Zeker de Heere is goed aan mensch en beest en boom en bloem en het groene kruid. Maar niet aan *alle* menschen. De goddeloozen zijn hier uitzondering. Op hen toornt de goedertierene God en zij worden verdelgd.

Zoo blijft er geen dilemma over.

Zoo is vers 9 zuiver verklaard.

Zoo is er volkomen overeenstemming tusschen Ps. 145:9 en de doorlopende leer der Schrift.

Zoo blijft Gods goedheid particulier.

En zoo is één der draden van het onverbrekelijk drievoudig snoer van Ds. Zwier verbroken.

H. H.

IN MEMORIAM

De Kerkeraad der Prot. Geref. Kerk te Hull, Iowa, wenscht hiermede zijn sympathie uit te spreken met ouderling Ed Vander Werff bij het verlies van zijn vader,

WILLEM VANDER WERFF

in den ouderdom van bijna 94 jaren, te Leeuwarden, Nederland.

Dat de God aller vertroosting de treurende familie in dit hun verlies mag troosten is onze bede.

Namens den kerkeraad,

Ds. A. Cammenga, Pres.

Ed Dijkstra, Vice-Pres.

Nieuws Uit Hull, Iowa

Daar ondergeteekende opgedragen werd een kort artikeltje te schrijven in verband met het vertrek van Ds. Vermeer en de overkomst van Ds. Cammenga, dacht het ons goed om een kort overzicht te geven van onze gemeente alhier.

Zooals wel bekend is werd de gemeente van Hull georganiseerd den 16den Maart, 1925, door Ds. H. Hoeksema. Volgens de notulen dier vergadering, welke met al de andere notulen tot en met die van de gemeente vergadering van 8 Dec., 1926, door ons overgeschreven zijn, notulen, namelijk, van de Protesteerende Chr. Geref. Gemeente, waren er 32 volle gezinnen en 10 op zichzelf staande personen die zich bij deze organisatie aansloten.

De notulen van de vergadering van 18 Maart, 1925, melden dat een drietal gemaakt werd waaruit een leeraar gekozen zou worden. Het drietal bestond uit: Dss. G. Ophoff, A. Dusseljee en Cand. B. J. Danhof. Op den 30sten Maart, 1925, werd B. J. Danhof door de gemeente beroepen. Dit beroep werd door den Cand. aangenomen, maar den tijd zijner bevestiging kan niet in de notulen gevonden worden; de datum der eerste notulen door hem ondertekend is 2 Juni, waarin ook genotuleerd werd, dat er gesproken werd over het bouwen van eigen kerk en pastorie. De inwijding van het voornoemd kerkgebouw werd gesteld op 2 Dec., 1925, 's middags en 's avonds.

De notulen van 24 Maart, 1926 melden de organisatie van de gemeente te Doon, Iowa.

Op Juni 2 werd gevraagd, wegens omstandigheden, voor een vervroegde gecombineerde kerkeraads vergadering, en op 8 Juli werd er besloten om niemand dan B. J. Danhof op Hull's kansel toe te laten. Ook werd er een instructie opgestuurd met al de bestaande en ingebeelde wandaden.

De notulen van 9 Aug. maken melding van tweerlei rapport in verband met B. J. Danhof's gedrag op de gecombineerde kerkeraad's vergadering. In de notulen van Oct. 11, lezen we (zonder veel omslag) dat een paar lidmaten worden geschrapt. De laatste gemeente vergadering werd gehouden op 8 Dec. 1926. Volgens de notulen werd daar besloten om aanvraag te doen bij de Chr. Geref. Kerk om als Tweede Chr. Geref. Kerk van Hull te worden opgenomen. De Classicale Commissie der Chr. Geref. Kerken kon haar goedkeuring niet geven aan dat verzoek en zoo bleef B. J. Danhof met een gedeelte der gemeente "independent" staan. Degenen die de Prot. Geref. waarheid lief hadden gingen meestal, na die gemeentevergadering, te Sioux Center ter kerk, waar tusschentijds een Prot. Geref. Gemeente tot openbaring was gekomen.

Na heel wat moeite werd ten slotte den 28sten Feb. 1937, in de "Township Hall" te Hull, onze tegenwoordige gemeente georganiseerd door Ds. H. Hoeksema,

bestaande uit 12 huisgezinnen en 5 op zichzelf staande personen. Ook werd op die vergadering besloten om, indien mogelijk, de gebouwen over te nemen; hetwelk ook is geschied.

Reeds op den 6den Juli, 1927, werd er gestemd voor een eigen leeraar en de keuze viel op Cand. Verhil, die in den zomer tot ons overkwam om ons te helpen. Twee jaren mocht hij voor ons Woord en Sacrament bedienen, doch moest daarna weer naar school om zijn studies te voleindigen. Na hem beriep de gemeente Cand. C. Hanko, die vijf en een half jaar voor ons mocht in en uitgaan, en onder wiens bediening het vertrouwen in de Prot. Geref. Kerken alhier, wat verloren was gegaan door de troebel van het verleden, heel wat werd versterkt. Meestal werden de diensten in de basement der kerk gehouden, maar dat kon op het laatst niet meer zoodat we ook zelfs des winters in de kerk moesten vergaderen.

Toen, na Ds. Hanko, Ds. Vermeer alhier de herderstaf opnam mocht die, ook al door de schoone spreek-gaven die de Heere hem geschonken heeft, veel vruchten plukken van den arbeid van de voorgaande leeraars zoodat de gemeente uitwendig zich heeft uitgebreid tot dat de op 't heden een 40 huisgezinnen tellen. Doch ook inwendig is de gemeente gegroeid. Vele jongelieden mochten, door de genade Gods, Christus als hun Zaligmaker belijden. Ook op financieel gebied is de gemeente er op vooruit gegaan zoodat we geen ondersteuning meer van noode hebben.

Ds. Vermeer ontving echter, op vacantie zijnde, de roeping der gemeente te South Holland, Ill., en op de kerkeraads vergadering van 30 Aug. l.l., liet hij de kerkeraad weten, dat hij voor dit beroep niet kon bedanken. Dus werd toen ook een drietal gemaakt, bestaande uit: Dss. Cammenga, De Jong en Hanko. Uit dit drietal ontving Ds. J. De Jong de roeping. Deze liet ons na verloop van tijd weten, dat hij voor ons beroep moest bedanken. Dit was de eerste keer, dat we in Hull een bedankje kregen.

Inmiddels was Ds. Vermeer vertrokken, na op de laatste Zondag van Sept. afscheid van de gemeente genomen te hebben, des morgen preekte hij naar aanleiding van Openb. 2:8-11 en des namiddags, in de taal des lands, aan de hand van Gal. 1:8-10. Ongeveer drie en een half jaar mocht Ds. Vermeer in ons midden arbeiden. Den 7den Oct. l.l., werd wederom een drietal gemaakt, ditmaal bestaande uit: Ds. Cammenga, Hanko en Vos. Op de gemeente vergadering van 17 Oct. werd een beroep uitgebracht op Ds. Cammenga, die, na verloop van tijd, ons liet weten dat hij met volle vrijmoedigheid ons beroep kon opvolgen.

Den 1sten Dec. werd Ds. Cammenga in zijn ambt alhier bevestigd door Ds. Gritters, nadat Dss. Vander Breggen en Verhil den dienst des Woords hadden geleid. Ds. Verhil sprak bij deze gelegenheid tot ons aan de hand van Rom. 1:16.

De Zondag daarop volgend deed Ds. Cammenga

alhier zijn intree, des morgens in 't Hollandsch naar aanleiding van I Cor. 1:23, 24, n.l., "Christus de Kracht Gods", en 's middags, in de taal des lands, James 1:22-25, n.l., "The Perfect Law of Liberty".

Zoo zijn we dan, na slechts twee maanden vacant te zijn geweest, weer in 't bezit van eigen leeraar, en we zijn Gode dankbaar en kunnen zeggen, Eben-Haezer! Geve de Heere Ds. Cammenga kracht en lust tot den arbeid alhier, en stel'e Hij hem tot een uitgebreiden zegen is de wensch van den kerkeraad.

Namens de kerkeraad,
E. Vander Werff, Scriba.

Alle Goede Gave En Alle Volmaakte Gift

Jac. 1:17.

Een mensch kan dwalen, zoo heet het gewoonlijk in den volksmond, want dwalen is menschelijk. Met dit schijnbaar redelijk argument is al heel wat verkeers goed gepraat. Alsof dwalen niet behoorde tot de sfeer der duisternis. Dwalen loopt op verdwalen uit. Wie van de sfeer des lichts zich afkeert in denken, spreken en doen, bedriegt zichzelf. Allerlei verkeerde voorstellingen en inbeeldingen, die later omgezet worden in daden, zijn tenslotte inbeeldingen en schijn gestalten, die zich in het practische leven wreken. Dit moge ter waarschuwing dienen, zoo zegt Jacobus, voor de gemeente. Loopt toch niet op het verkeerde spoor, want de weg van het verkeerde is de weg der zonde.

En niet alleen in daden, maar allereerst in denken en willen moet er zuiver gedacht en gewild worden. Alle kennis is tenslotte de onmisbare grondslag voor het kunnen. Zonder de Godskennis blijft de Gods vrucht achterwege en de dienst des Heeren gaat nooit verder dan onze geestelijke kennis, die wij van Hem hebben.

Zóó is het ook met alles wat de mensch is en doet. Jacobus heeft in de verzen dertien tot en met vijftien van dit hoofdstuk er op gewezen, dat, waar men zijn gedachtengang volgde, het mogelijk zou zijn te concluderen, dat iemand die temidden van velerlei verzoeken zich bevindende en onder die verzoeken bezwijkt, de Auteur van die zonde, God de Heere zou zijn. Het scheen wel of Jacobus had een concreet geval voor zijn aandacht. Nu dan, wie dezen brief leest, dien zal het wel niet ontgaan, dat de schrijver maar niet een theorie behandelt, doch integendeel, de werkelijkheid in verband zet met de Waarheid. En dit is telkens weer het geval met Jacobus' schrijven.

Niemand als hij verzocht wordt zegge: God verzoekt mij en wekt mij tot zonde en zet mij tot zondigen aan. Deze goddelooze aantijging wordt door den Apos-

tel weerlegd met 'want God is niet te verzoeken met het kwade en Hij verzoekt niemand (met het kwade)'. En dit kwade, wijst er dan ook op, dat we hier niet te doen hebben met de verzoeken buiten den mensch, zooals in vers twee, doch met de verzoeking, gelijk deze in den mensch zonde is en door een daad naar buiten tot openbaring komt, door in de zonde te vallen.

Echter, zoo wil het Jacobus, is God niet de Auteur van die zonde, noch van de zondige daad. Gods eigen Wezen is van dien aard, dat het niet verzocht kan worden. Etisch kan God, uit kracht van Zijn heilig Wezen die niet willen, doch toorn Hij vreeselijk over alle ongerechtigheid. Hij gruwet van de zonde, toorn er tegen en straft haar met tijdelijke en eeuwige straffen. De reden hiervan? God is een licht en er is geen duisternis in Hem. Hij is de Goede, Hij zoekt het goede en verblijdt Zich in het goede alleen. En waar er in gansch Zijn bestaan en Wezen geen enkele zonde mogelijk is, en Hij dus niet verzocht kan worden, tot het kwade, daar is het ook absoluut buitengesloten, dat Hij de zonde in het schepsel zoude bewerken, inwerken en aldus de Auteur der zonde zijn zoude.

Neen, zoo zegt de apostel, maar in s' menschen begeeren ligt de mogelijkheid der zonde, als de vrucht van zijn willen en denken. En dan ook weer niet zóó, dat het orgaan of de faculteit van het begeeren alreeds de zonde in zich zou sluiten. De mensch is immers uit kracht van schepping een begeerend wezen. En hij blijft dat tot in der eeuwigheid toe. Maar als begeerend schepsel mag het voorwerp van zijn begeeren nooit anders, dan enkel en alleen God zijn. Zeker, want die begeerte is onze eigene begeerte of hebberijheid en openbaart zich dan ook op onderscheidene wijzen en treedt naar buiten in allerlei verschillende vormen.

Zoolang God haar voorwerp is, is zij niet zondig, maar ook zoo spoedig dit verandert en er iets of iemand anders haar voorwerp wordt, dan is het begeeren zonde. Daarom sluit zij zich bij dat voorwerp aan. Zij wordt één met dat voorwerp, ten koste van God. Zij is, naar Jacobus beeld, gelijk aan de overspelige vrouw, die hem, wien zij niet tot man mag hebben noch willen hebben, toch begeert. Waar door de ongeoorloofde gemeenschap dier beiden gebaard wordt en door dat baren, de daad der zonde te voorschijn wordt gebracht. Zoo ook baart het begeeren zonde en met de zonde, als dit baren voleindigd zal zijn, de dood, dat zijn begin had in het begeeren van iets naast en tegenover God.

Is het dan wonder, dat de Apostel zoo ernstig vermaande om niet te dwalen? Grover dwaling dan van God de Auteur der zonde te maken is er niet. Daarom, met al den ernst der ziel ontvangt de gemeente de vermaning: Geliefde Broeders, dwaalt niet!! Loopt dan niet op dat verkeerde pad.

De bewijsvoering, waarom de broeders niet zullen

dwalen wordt dan ook verder uitgewerkt in het zeventiende vers op afdoende wijze, waardoor het van 'God verzocht worden tot zonde' totaal onmogelijk wordt. God verzoekt niet en God wordt met het kwade niet verzocht, wordt verklaard door het gebruik van twee synoniemen. Alle *goede gave* en alle *volmaakte gift*, zijn afdalende van God. Beiden zijn gaven, echter zóó, dat het eerste woord (gave) een gave is zonder meer, maar daar nog bij komt de omschrijving van deze gave door goed. Goed hier, naar de idee, wijst op het geheel eenig karakter waardoor die gave onderscheiden wordt van al het andere. In elk opzicht, zoo is de beteekenis van dit woord, is deze gave onderscheiden door de kwaliteit van het goede. De natuur van die gave is een zoodanige, dat de gave werkelijk een gift kan genoemd, doordat deze van God afdalende is. Aldus trekt Jacobus de vergelijking tusschen het kwaad en het goed. Het zedelijk kwaad kan in dezen zin nooit een gave worden genoemd, doch integendeel moet een vloek genoemd worden. De gift toch bedoelt een schenking te zijn van iets, dat ons welwillend wordt gegeven en dat tot ons voordeel. Dit toch ligt uitgedrukt in het bijvoeglijk naamwoord, goede. Immers het goede van deze gave, maakt haar juist tot een bijzondere gift. Waarom dan ook voor de gemeente, hien geliefde broeders genoemd, alle gaven Gods voor haar nooit anders zijn dan de gaven Zijner genade. Wat God schenkt komt haar ten goede naar den aard en het karakter der gave, in verband met de Goddelijke intentie en het einddoel, waartoe Hij haar aldus de gave schenkt. Zeker, het is waar; maar zoo schijnt het niet altijd van uit het oogpunt der gemeente, vooral als zij niet de hemelsche, maar de maastaf des vleesches aanlegt. Zij meent dikwijls alleen datgene goede gave te kunnen noemen wat haar past, wat met haar wil overeenkomt, wat den weg gemakkelijk maakt, of ook het vleesch streelt. Zij ziet dan aan wat voor oogen is, los van het geheel der dingen, én, bovenal los van God. Het dagelijksch te dragen kruis is een goede gave, óf, om maar bij dezen brief te blijven, de velerlei beproevingen of tegenheden (verzen twee tot vier), zijn inderdaad geen kwaad, schooner dikwijls geklaag, wordt, alsof wel alles tegen onsschijnt. Zoo met ziekte en lijden en alle dingen waar het vleesch niet aan wil, juist omdat zij ons geworden, om te leeren het vleesch te kruisigen en aldus lijdzaamheid te werken, zoodat we eenswillens worden met *alles* wat de Heere schenkt.

Dezelfde gedachte wordt nu nog grootelijks versterkt, want Jacobus voegt er onmiddellijk aan toe 'en volmaakte gift'. Dit woord (gift) breidt uit, naar de idee, wat in 'gave' alreeds inligt. Het wijst op de gave uit het oogpunt van haar geestelijke kwaliteit. Het is allereerst, een vrije gave. Dezelfde gedachte vinden we uitgedrukt in dit woord zooals het gebruikt wordt in Romeinen 5:16. Paulus, sprekende over de zonde en het oordeel over haar zegt, dat *alzo de gift* niet is,

wat hij dan ook een vrije gift (der genade) noemt. In de tweede plaats ligt er in opgesloten *het groote*, dat wil zeggen, het is comprehensief, alles omvattend en daarom wijzende op het volle en niets ontbrekende.

Het is dus een zeer groote en alles omvattende gave, waarin de idee van schenking, geheel vrij zonder eenige drang onzerzijdsch, ons wordt gegeven op liberale of gulle wijze. Dit past ook geheel en al bij hetgeen Jacobus omtrent den Heere geleerd heeft (vers vijf), dat Hij *de gaarne gevende* God is, Die mildelijk geeft en toch nooit verwijt. Hij wordt nooit moede om het te schenken en wie tot Hem komt hoort nocit, zijt gij er nu al weer, gelijk het bij menschen juist wel het geval is.

Ook hier wordt dit woord nog versterkt door het bijvoeglijk naamwoord, *volmaakt*. Deze omschrijving houdt het volgende in. Allereerst, dat de gave is een afgeronde of afgewerkte gave, waaraan absoluut niets ontbreekt. Zij is compleet en geheel, in al haar deelen en daarom ook volmaakt. Ten tweede, ligt er in opgesloten, dat zij het voorgestelde einddoel er mede bereiken zal, 'Attaining to its moral end'. Zij is dus een gave met een zeer groote en alles omvattende, geestelijke waarde, welke haar einddoel bereiken kan.

Schooner gave is er dan ook niet denkbaar.

Voegen we nu beide te zamen, dan is de gedachte: Alle goede gave en alle volmaakte gift, zijn die gaven, welke ons als vrije genade gift wordt geschonken, ons ten goede komende, omdat zij alles omvatten, waaraan dan ook niets ontbreekt tot in de allerkleinste bijzonderheden toe, en waardoor het einde, uit geestelijk-zedelijk oogpunt, bereikt wordt. En de gedachte van het volle en groote, zoowel als van het vrije dezer gave, wordt dan verder ontwikkeld en toegespast in het volgende vers waar Jacobus zegt: "Naar *Zijn Wil* heeft Hij ons gebaard". Juist aan zulke gaven heeft de gemeente behoefte en wordt het Goddelijk oogmerk bereikt. Uit aardsch oogpunt moet zij veel ontberen, maar de goede gave en de volmaakte gift, waardoor zij geestelijk-zedelijk het einde van den haar voorgestelden loopbaan kan bereiken, kan zij nooit missen en zal haar dan ook niet ontbreken. En alles wat zij ontvangt daalt van boven en wordt haar centraal geschonken in en door de **EENE** gave, Christus Jezus en Zijn volmaakt werk. Want vraagt ge, is er dan verband tusschen alle goede gave en alle volmaakte gift?, dan is het antwoord: Zeer zeker, in Christus haar Hoofd, is voor de Kerk des Heeren alles gereed en uit Hem, zoowel als om Hem gewordt haar alles—en dat alles is *goed* en *volmaakt*. Waarom dan ook Jacobus daarop den nadruk wil leggen, niet slechts gave en gift, doch *goede gave* en *volmaakte gift*.

Vervolgens, wijst Jacobus op de reden en wijst den oorsprong aan waarom deze gaven goed en vrij zijn alsmede op de zekerheid, waardoor zij hun einddoel kunnen bereiken. Zij komen, zoo zegt hij, *van boven*.

Boven staat uit geestelijk oogpunt altijd *tegenover* beneden. De plaats der heerlijkheid wordt ons altijd als boven zijnde geteekend, terwijl het rijk der duisternis ons wordt voorgesteld als zijnde beneden. Dit wordt echter nog schooner als we letten op het saamgestelde werkwoord en den tijdsvorm die hier gebruikt worden (tegenwoordig deelwoord). Zij worden of zijn de ons geschonkene gave en gift, welke nederdalende zijn. Er gaat dus een gedurige actie van boven uit naar beneden heen. Zij worden onophoudelijk de gemeente geschonken van uit het rijk der volkomene heerlijkheid, door den mildelijk en gaarne gevende God. Van daar dalen op ons goede gave en volmaakte gift terneder, die geheel en volkomen zijn en naar hunne geestelijke kwaliteit, het Gode voorgestelde einddoel, in verband met de Kerk des Heeren, zeker zullen bereiken. Hij strooit met kwistige hand, zoo is de gedachte, zonder tusschenpoozen, al het goede en niets anders dan het volmaakte, op Zijn erfdeel neder. Eén onafgebroken stroom der genade vloeit er over de Kerk des Heeren.

Doch hierbij blijft het niet. In wat verder volgt wordt ons een verdere en vollere verklaring gegeven, die de oorzaak van het goede en het volmaakte der gave en gift aantonen. Niet slechts, deze gave en gift zijn van boven, komende uit den hemel der heerlijkheid, doch, van hier boven en van den Vader der lichten. De Vader, God Zelf, is de bron waaruit al die gaven ons worden geschonken. Die al die gaven op ons doet neder dalen. De genetivus is dan ook die van oorsprong. In God ligt de bron van alles waarover Jacobus in dit vers spreekt. En die Vader is de Vader der lichten.

Omtrent deze lichten zijn er zooveel verklaringen als letters in het woord. Sommigen meenen, dat het de geesten des lichts zijn en denken hier dan aan de heilige Engelen. Anderen, dat hier geestelijk licht bedoeld wordt, in den zin van kennis, waarheid, goedheid, blijdschap, veiligheid, leven, wijsheid en nog veel meer, dat in nauw verband staat met Gods Wezen en deugden. Of ook wordt geleerd, dat met de lichten hier wordt bedoeld al de organen der Godsopenbaring van af Abraham tot Christus, zijnde de vertegenwoordigers van al de goede geesten.

We merken echter op, dat hier niet gesproken wordt over licht (enkelvoud), doch van lichten. En dat er ook niet gesproken wordt van profeten of Engelen, noch in den tekst, noch in het verband, dat voorafgaat of op den tekst volgt. De meest ongedwongene en daarom ook de meest natuurlijke verklaring is daarom, dat hier de hemel-lichten bedoeld worden.

We hebben voor deze verklaring meer dan één reden. In de eerste plaats, wordt hier een woord gebruikt, dat de hemel-lichamen aanduidt zooals, sterren, zon of maan of eenige dier lichamen, welke licht geven. En in de tweede plaats, dat waar dit de meest eenvoudige en ongedwongene verklaring is, die zich

speciaal aansluit bij wat volgt, namelijk, 'bij wien geen verandering is, of schaduw van omkeering'. Het zijn dan ook deze hemel-lichamen, die overvloedige sprake uitstorten en als zoovele beelden zijn van het licht-zijn Gods.

God is de Vader der lichten, gelijk wij die aanschouwen aan s' hemels transen. God is de Vader, wat dan ook beteekent, naar de idee van het vaderschap, dat Hij is de oorsprong van alle leven, de springader, fontein, bron, wortel en oorzaak (Efeze 3:14, 15). Welnu, God is de Vader der lichten. Hij is hun Schepper en Formeerder, en gelijk hier bedoeld, zijn die lichten uit Hem. Al wat licht is in de natuur, is uit Hem. En wat Jacobus op het oog heeft is, dat God is de Vader van het licht in die lichten. Neen, het licht is natuurlijk niet God, want dan zouden we Hem met Zijn schepping vereenzelvigen, gelijk het Pantheïsme dat doet en dat daarom geen God overhield. Maar wel is het zóó, dat de oorsprong en oorzaak van het licht alleen in God moet worden gezocht, waardoor dan ook deze hemel-lichamen rijk in symboliek zijn en zijn getuigenis afleggen van wat God de Heere, Goddelijk-Volmaakt is. Dat is het doel van hun geschapen zijn. Dat is een van de middelen waardoor we, bij het licht des Woords, ook in de Schepping de grootheid Gods zien.

De duisternis is in dien zin dan ook niet geschapen (is geen schepping), doch is er slechts in tegenstellenden zin en is de ontkenning van het licht. Maar dat natuurlijk licht is dan ook beeld van het geestelijk licht in God. En uit den aard Zijns Wezens kan daarom alreeds de duisternis nooit uit Hem vloeien, doch enkel licht. Hij *is* licht en de duisternis is in Hem niet. Daarom is ook alle geestelijk-zedelijk licht uit Hem. Dit houdt in, dat Hij is de eeuwig Goede en in Hem en uit Hem is en komt het kwaad der zonde niet. Hij is de Reine, de Heilige, Waarachtige en Rechtvaardige. Alles wat uit Hem komt, door Hem werd tot stand gebracht en van Hem afdaalt, is goed en volmaakt. En dat eeuwiglijk, gelijk Hij Zelf de Eeuwige *is*.

Zeker, nu is er in die schepselen licht, doch, en dat ook vooral uit ons oogpunt, schijnen deze lichtlichamen te veranderen. Verandering hier in den tekst wil zeggen variatie. De zon, maan en de sterren zijn niet altijd even helder en de zon geeft niet altijd dezelfde warmte. Er kunnen door den stand der aarde en door onzen stand met haar, van koude en warme dagen gesproken worden. De hemel kan bewolkt zijn, of ook kunnen de nevels voor ons oog de hemel-lichamen bedekken, zoodat zij niet bij machte zijn hun lichtstralen over de aarde te werpen en ook wij hen daarom niet kunnen waarnemen. Maar nooit trekt er eenige nevel of wolk der duisternis langs God heen, want niets is in staat Zijn licht te bedekken. Wat geen licht is, kan eenvoudig in Zijn nabijheid niet verkeerren. Van

de hemel-lichamen geldt het, dat er door een ander voorwerp een schaduw wordt geworpen en er aldus van variatie sprake kan zijn. De Heere is Zijn eigen voorwerp en niets en niemand kan Zijn licht- zijn verdooven, noch ook het benevelen. Hierbij dient nog voor de aandacht gehouden te worden, dat de hemel-lichamen wel terdege afgedacht van andere voorwerpen, of van de wentelingen die zij zelve maken, aan verandering onderworpen zijn. Zij zijn, gelijk wij, schepselen, en al wat schepsel is, bestaat slechts met het oog op het einde, dient mede totdat het einde bereikt is en bestaat niet uit zichzelf. Het is tegelijkertijd eindig en beperkt, heeft slechts een tijdelijk bestaan en neemt, omdat het niet uit zichzelf noch om zichzelf bestaat, een einde.

Zóó is het nooit met de Heere.

Hij is eeuwig licht, onveranderlijk, het absolute inbegrip van licht en daarom is de duisternis nooit uit Hem. Daarom is er bij Hem ook nooit sprake van verandering of schaduw van omkeering.

Wat van Hem wordt gezonden is en kan nooit anders zijn dan het doen nederdalen van goede gave en volmaakte gift. Dit blijkt ook duidelijk uit het volgende vers, waar gesproken wordt van hetgeen Hij door het Woord baart, dat is te voorschijn brengt en dat de gemeente maakt tot een eersteling der schepselen.

En in verband met de zonde-verzoeking: Hij is goed, want Hij is licht. Maar dan is het ook eeuwig onmogelijk, dat Hij de zonde-begeerte en verzoeking in het hart werkt.

Dwaalt niet, mijne geliefde broeders, zoo waar-schuw't Jacobus. Wie in de zonde va't zegge en belijde: Dat is mijn zonde en mijn zondige daad en niet van mijn God.

Dan verlate de goddelooze zijnen weg en hij bekeere zich tot den Heere, en Hij zal Zich zijner ontfemen.

Want Hij is de Vader der Lichten

Van Hem zijn alle goede gave en volmaakte gift.

W. V.

Wilt Thou Disannul My Judgment?

What is Job, a believer or an infidel. This, as was explained, is the issue to be decided between God and Satan. Satan's contention is, so it was pointed out, that Job has been serving God *not for nought*. The implication of this charge is that Job's affections are set not upon God but upon God's temporal and material gifts. The charge is a serious one. If it be true, Job is an godless personage. In lodging his charge, Satan slanders not only Job but God as well. God has said that Job is righteous, that thus he is cleansed from all

his sins in the blood of Christ and by the power of God's love, and that, as so cleansed, he has none in heaven but God and none upon earth that he desires beside God. If it be true therefore that Job has been serving God *not for nought*, it must follow that God is incapable of saving His people from their sins, devoid of the ability to bring them into being as a people with affections sanctified by His grace and thus set wholly and exclusively upon Him, the God of their salvation. Rightly considered, this is precisely Satan's contention. It must therefore be made to appear for God's sake that Satan's appraisal of Job is a lie. That this may appear, God takes from Job his children and all his possessions, thus the very things that, according to Satan, constitute Job's gods in which he trusts and upon which he sets his affections. In tempting Job, Satan goes still further: He reduces Job to a state of abject poverty and in addition smites him with a terrible disease. Satan through the agency of the three friends now attempts to convince Job that he perishes by the blast of God on account of his past wicked life, in the expectation that Job in his despair and anger will renounce God. In so far does Satan succeed with Job, that Job concludes that, despite the fact that he is innocent of the atrocious sins with which the friends reproach him, God nevertheless for some unaccountable reason holds and treats him as His enemy. But so far is Job from denouncing God and, we may say, so thoroughly untrue, it is that he has been serving God "not for nought" that with his children slain, with all his possessions taken from him, with his body full of unendurable pain, with a mind confused and with a soul in which the thought has taken root that God accounts him as one of His enemies, he in the heart of his disposition still cleaves unto and adores God. The proof of this is those sublime words to which he at the lowest ebb of despair gives utterance — words indicative of a heart with desires concentrated solely upon God, these words, "He also shall be my salvation. . . . For I know that my redeemer liveth. . . . And though after my skin worms destroy this body, yet I shall see God." How ought Satan now to slink away in the realization of the falacy of his contention!

Yet, as was said, though Job's faith is indestructible, he does not pass through his trial without sinning. In his great and continuous anguish of body and soul, Job could not refrain from crying out. His language becomes violent and sinfully so. Often darkness comes over him again. Then he hurls curses at the day of his birth, accuses God of destroying the perfect with the wicked, of laughing at the trial of the innocent, of giving the earth in the hands of the wicked, and of multiplying his wounds without a cause. But God in His love finally comes to Job, remonstrates with him, corrects him, binds up his wounds, restores his soul and vindicates and exalts him. God rebukes Job first through Elihu the fourth speaker. Elihu, it was shown,

utters words of true wisdom. He speaks in the place of God. The merit of Elihu's discourse, so it was pointed out, is not that from it Job derives the solution of his suffering; the real merit of this discourse is that from it Job may and does learn that his violent speech was absolutely unjustifiable, deeply sinful. The instruction and rebuke of Elihu Job takes home to his heart. When Elihu has done speaking, Job is silent and through his silence declares that he has sinned. The three friends, too, had repeatedly told Job that the Lord was exacting of him less than his iniquities deserve. But Job had turned a deaf ear to their speech on account of their insisting that he had been leading a wicked life and that therefore he now reaped the doom of the godless. To Elihu, on the other hand, Job is a son whom the Lord chastens but who as chastened has sinned.

Let us now pass on to the discourses of Jehovah. The prevalent view seems to be that the aim of these discourses is to set forth the other half of the positive solution of the problem (of suffering) — a solution that consists in the exhibition of the suffering of the righteous as ordained to prove them and to bring out their innocence. The fact of the matter is, however, that no such solution finds expression in these discourses. The aim of these discourses may be unerringly ascertained by attending to the words of rebuke which God directs to Job out of the whirlwind. "Then the Lord answered Job and said, Who is this who darkeneth counsel with words without knowledge." This one is Job. By his perverse and vain speeches he has rendered profitable and intelligent contemplation of the divine purpose of his sufferings most difficult. Let him now "gird up thy loins like a man; for I (God) will demand of thee, and answer thou me." God is now to enter into a contest with Job, which is to consist in a series of questions to be addressed by God to Job and to be answered by the latter. For this very thing Job in chap. 13:22 had asked for, "Only do two things unto me: then will I not hide myself from thee. Withdraw thy hand far from me: and let not thy dread make me afraid. Then call thou, and I will answer: or let me speak and answer thou me." The Lord continued, "Wilt thou also disannul my judgment? The sense and meaning of the Hebrew word translated by *judgment* is a) judgment; b) right, rectitude, justice. The construction to be placed on this charge (lodged against Job by the Lord) is that Job, through his having declared that God multiplied his wounds without a cause, had denied the justice and the rectitude of God's manner of dealing with him and had thus disannulled God's justice. The sinfulness of Job's doing appears from the next question which the Lord puts to him, "Wilt thou condemn me, that thou mayest be righteous?" In annulling God's justice, Job had condemned God in order that he, Job, might be righteous. How Job, the man of singular piety could

have become guilty of this wickedness has been partially explained.

Job knows himself to be one of God's righteous. But why then does God smite him? Job has before his mind but two possible solutions. He has been leading a wicked life. This is the solution of the three friends. The other solution is that Job is innocent and that thus God smites him without a cause. Which of these two solutions will Job adopt. If he adopt the former, he condemns self and justifies God. If he adopt the latter, he condemns God and justifies self. What is Job to do? He may not condemn God. Yet he cannot condemn self, that is, deny his sonship. So, in his extremes, he does now the one then the other.

Now he condemns self and justifies God. Then, as harassed by the three friends, he cries out in his despair that God multiplies his wounds without a cause. When so crying, he annuls God's justice, condemns God that he, Job, may be righteousness. What *ought* Job to do? Needless to say, he ought not to condemn God. What sin can be greater! Ought Job then to falsely accuse himself? Ought he, a child of the light, with whose spirit God's spirit testifies that he is God's son, deny this testimony and classify himself with the wicked? Assuredly not. Job's duty is to maintain his sonship and to maintain at once that, though he cannot explain, God is just in smiting him. And this Job also does during the entire period of his trial. But he does so consciously at intervals only, when his faith flowers marvelously and he utters sublime words, such words as, "I know that my redeemer liveth." But can God in justice smite His children. The view of the three friends is that He cannot. If the view is correct, either Job is no son, or, if he is, God is unjust as the author of his pain. But the view of the friends is wrong. Job is a son, but a son with a small beginning of true obedience. Hence, God cannot be accused of injustice on account of His having laid Job low.

In annulling God's judgment, Job has set himself up as judge over God and, as a self-appointed judge of God, has submitted to his judgment and appraisal God's rule, moral government, the manner in which God exercises His rule, dispenses justice. And the verdict at which he arrives is that God as the supreme judge of all the earth, is not doing right, is perverting justice. Does He not multiply Job's wounds without a cause? To understand Jehovah's discourses it must also be taken in consideration that he who criticises another, makes himself the equal of that other. Job criticises God. In doing so, he makes himself God's equal in power and in wisdom, yea, in every respect and thus declares that, being God's equal, he is thus capable of sitting in God's throne to do God's work and to do it even better than God. Were he in God's stead, he would most assuredly refrain from multiplying a man's wounds without a cause. He is thoroughly displeased

with God's doings. Through the voicing of his displeasure, he gives expression to the wish that he were holding for a season the reigns of government of God's universe.

These reasonings of Job call for a definite kind of rebuke and instruction, for a kind of instruction that, as blessed to Job's heart, will open his eyes to the vanity of his reasoning and cause him to repent in dust and ashes. This instruction comes to Job in the form of a series of questions that form one harmonious whole, consisting of two principle divisions of equal length. The first (chap. 38:4-38) refers to creation and to inanimate nature, the second (chap. 38:39-39:30) to the animal kingdom. Examining this discourse, the discovery is made that the question "Canst thou" and "Knowest thou" occur over and over. "*Canst thou* send lightnings, that they may go and say unto thee, Here we are?" "*Knowest thou* the time when the wild goats of the rock bring forth?" In every question the emphasis is to be placed on the pronoun *thou* to bring out that this pronoun signifies Job as a man who, through his criticising God, had in his great vexation of spirit declared that not God but that he, Job, knows and is able—knows and is able as God—and that therefore he could take and ought to be allowed to take, God's place as ruler and judge and dispenser of justice of all the earth. "*Canst thou, Job, as can God, send lightnings. . . .*" "*Hast thou* the power". "Where is the way where light dwelleth?" "God knows." "*Knowest thou* it" 'too'? "Where wast thou when I laid the foundation of the earth? Declare if *thou* hast understanding. Who hath laid the measures thereof, if *thou* knowest? or who hath stretched the line upon it?" "*Hast thou?*" "*Couldst thou* have?" "*Hast thou* commanded the morning since the days; and caused the dayspring to know his place; that it might take hold of the ends of the earth, that the wicked might be shaken out of it?" "*Art thou* mighty as God to cause by thy command the morning?" *Who* hath divided a watercourse for the overflowing of waters, or a way for the lightning of thunder; to cause it to rain on the earth, where no man is; on the wilderness, where there is no man? "*Hast thou* Job? *Couldst thou, wouldst thou* be able? "*Canst thou* bind the sweet influences Plei-a-des, or loose the bands of Orion? *Canst thou* bring forth Mazzaroth in his season? or *canst thou* guide Arturus with his sons? *Knowest thou* the ordinances of heaven? *canst thou* set the dominion thereof in the earth? *Canst thou* lift up thy voice to the clouds, that abundance of waters may cover thee? *Canst thou* send lightnings, that they may go, and say unto thee, Here we are?"

These are but a few of the questions, chosen at random, which the Lord puts to Job. There are also questions that refer to God's moral creature man. "Then answered the Lord Job out of the storm. *Hast thou* an arm like God?" The 'arm' of God is symbol of

His power. Job, through his finding fault with God has actually maintained this. The Lord continues, "Then put on thy majesty and grandeur; and array thyself with glory and beauty" (chap. 40). The meaning of this divine challenge is to the following effect, "Clothe, deck thyself with these attributes of divine greatness, power and wisdom which thou, Job, sayest that belong to thee." The challenge is, to be sure, intended ironically; it demands of Job the impossible. Having decked himself with his imaginary divine greatness, let (verse 11), "the outbursts of thy wrath pour themselves forth," that is, 'display, manifest thy holy wrath against sinners'. "Look on every one (every sinner) that is proud, and bring him low; and tread down the wicked in their place. Hide them in the dust together; and bind their faces in secret. Then will I (God) also confess unto thee that thine own right hand can save thee" (verses 12-14, chap. 40).

It is especially this divine challenge that forms the conclusive proof that the charge lodged against Job by the Lord Himself is that he, Job, through his criticising God, has said, "I am God and no man," and, "God is a not-God. But is this actually the sentiment to which Job gave expression? Not, to be sure, directly and in these words, not deliberately and voluntarily but involuntarily and in his great extremes and through his crying out that God multiplied his wounds without a cause, thus through his murmurings and outbursts of anger, through his expressions of his dissatisfaction with God's way with him. Consider once more that the Lord accuses Job of having condemned God in order that he, Job, might be just. What does it now mean that one condemns God in order that one may be righteous other than to affirm, "I am God and God is a not-God." But to say this is to utter blasphemy, is, rightly considered, to curse God." Has Job then, in his extremes, after all actually become guilty of this? And the answer, "It is the wicked devoid of the love of God, who commit this sin, who literally, knowingly and willingly, that is, presumptuously, say that God is not. It is said of the godless alone that all their thoughts are that there is no God. Litterally and presumptuously cursing God is a sin inconsistent with grace. The Lord certainly is not accusing Job of having committed this sin when He says to him, "Thou hast condemned me." What the Lord, through His addressing this utterance to Job, does, is to analyze for the benefit of Job and of us all Job's murmurings and dissatisfactions, to teach Job what his murmurings at bottom are, namely, blasphemy, and what Job, by implication and without being aware of it, did when in his great anguish of soul he cried out that God multiplied his wounds without a cause, namely, annul God's judgment, condemn God, declare that God as ruler and dispenser of justice was thoroughly unfit in that He lacked power and wisdom and knowledge and those divine attributes that in Scripture are called holi-

ness, justice, righteousness. To find fault with God, to murmur against Him when His hand rests heavily upon us, to criticise Him as the author of our pain, to be dissatisfied with His way with us, O the horror of it! And yet, when the Lord scourges his sons because He loves them, how full of murmuring and dissatisfactions they then appear still to be! As to Job, had he actually and literally condemned, cursed God, presumptuously renounced and denounced Him, it would have to be said of Satan that he has actually succeeded in showing up Job as a man who has been serving God *not for nought*. But, as was just said, Job did not presumptuously and literally condemn God. But Job criticised God, murmured against Him, accused God of injustice, and thus has, in the sense just explained, annulled God's judgment and thus given expression to the wish that he were the dispenser of justice of all the earth.

In view of Job's vile murmurings what instruction is better suited to bring Job in the dust before God, than the instruction, the questions with which the Lord comes to him, "Canst thou? Knowest thou? Do divine attributes belong to thee? Art thou God? And Job replies as only a believer, by the mercy of God, can reply," Behold, I am vile; what shall I answer thee? I will lay my hand upon my mouth. Once have I spoken but I will not answer: yea, twice; but I will proceed no further. Job here makes a retraction of all the charges and challenges contained in his complaint that God multiplied his wounds without a cause. The Lord now continues His discourse. When He has done speaking, Job speaks. His reply reads, "I know that thou canst do everything, and that no thought (that is, no, purpose which thou dost carry out) is forbidden thee." God, so Job here confesses, has the power and the right to do as He pleases, to execute all His thoughts, His purposes, without condition or any limitation whatever and without involving himself in injustice. So, when he severely inflicts his people, who are without blame and spotless in Christ, He is still righteous God. Job continues, "Who is this that obscureth counsel without knowledge?" Here Job cites verbally the words of God at the beginning of the first discourse (chapter 38:2). 'So', Job means, 'hast thou, O Lord, rightly spoken to me, as this is my sin. I have obscured counsel without knowledge.' "Thus (ver. 3 of ch. 42) have I judged, without understanding, what was too wonderful for me, without knowing," that is, my judgment to the effect that thou art multiplying my wounds without just cause, that thus these sufferings are unmerited and that Thou therefore art cruel, — this judgment was uttered by me without knowledge or understanding.' Now Job (ver. 4) again cites from the first discourse of Jehovah (ch. 38:3) and from the introduction to the second (ch. 41:7). Thus verse 4 is of Jehovah's previous command to him. Thus the meaning is, "Thou, O Lord, hast de-

manded of me to make my answer to Thee; my answer can be none other than the one that now follows (vss. 5, 6), I have heard of thee by the hearing of the ear: but now mine eye seeth thee. Wherefore I abhor myself and repent in the dust and ashes." What has Job heard of God? All that he now sees. We have to do here with a report of an experience common to all believers. Both these expressions "I have heard thee. . . Now mine eye seeth thee" must be made to apply to the truth about God as it dwelt in Job's heart, — the truth that God is a being of infinite perfection, a being righteous and just and holy by Himself and in all His doing, also in that doing of His consisting in His inflicting most severely the just man, a being further, whose might is without limitations and who therefore is to be worshipped as the Most High God. Job knew this in his well days and also when in his great anguish of soul he cries out that God as the author of his pain was unjust, as well as he knew it after he has hearkened to the instruction of Elihu and even of Jehovah. The discourses of Elihu and of the Lord do not increase Job's intellectual knowledge of God. This is not the purpose of these discourses. What takes place is that Job's knowledge of God become more saving. This can be explained. Job is brought to extremes. God lays him low without giving account of His doing. Job is perplexed, and amazed. In his great pain he sins grievously. He accuses God of injustice. He deserves to be destroyed. But instead God in his mercy brings Job under the conviction of his sins. The result is that Job's knowledge of his misery and native corruption grows, and this also on account of the fact that new abominations, of whose presence he formerly was not even aware, have bestirred themselves in his bosom during the period of his trial. He stands amazed now at his capacity for foolishness. How ignorant he by nature is! As a beast he sees self before God. He now abhors self, and repents in dust and ashes. But, if sin has abounded, grace much more abounds. God forgives. And Job now tastes, as he has never tasted, that the Lord is good. It means that Job advances spiritually, that he has grown in grace and in knowledge, that his faith is stronger by far and his hope more living; it means that his fellowship with God is characterized by greater intimacy, that thus he has come closer to God, much closer, and as a result sees God better, so that, as never before, the all wise, holy, just and good God stands out in his mind as a blessed reality. There is then a difference between then and now. And this difference Job can bring into words only by saying that formerly he has heard of God by the hearing of the ear but that now his eye sees Him. What he speaks of is the intuitive seeing, a spiritual discerning, the *certain* knowledge, the assurance and conviction, of a blossoming saving faith. Thus what Job has longed for, namely that he might see God, has come to pass. We are to notice the order

of the two classes (a) "but now mine eye seeth thee; (b) "wherefore I abhor. . . .myself and repent. . ." Abhorring oneself on account of one's sins is an action that takes place when one is close to God, when there is present in the soul the conviction and assurance of a flowering faith. Job now sees God, not face to face but through the glass of an earthy revelation. Seeing God face to face is the prerogative only of the glorified church in heaven.

The experience which Job describes by the clause "Now mine eye seeth thee" is identical to that which Asaph brought into words when he said, "Until I went into the sanctuary of God; then I understood their end. . . ." The sanctuary of God is His dwelling place. Thus to go into the sanctuary is to draw near unto God; it is to appear before and to abide in His presence; it is to have fellowship with Him. They who enter the sanctuary are the just and the pure in Christ. They see, therefore, spiritually discern God and the end of the wicked.

One may ask whether there is real and close connection between the questions put by the Lord to God and the reply of Job. This connection could be no closer. Job's reply is the only suitable one. God asks, "Canst thou. . . .Knowest thou. . . .Has thou understanding? Do divine attributes belong to thee? To this Job replies, "I abhor myself. . . . I repent in dust and ashes. . . . I confess that I have spoken as a fool, without knowledge and understanding." What Job here by implication declares is, "Lord, I do not know. I am without might and understanding. I am creature. I am nothing. *Thou* only knowest. All power is *thine*. *Thou* are wise. God art *thou* and none else. Divine attributes belong to thee alone. And yet, Lord, *I* a man, criticised *Thee*, the infinitely perfect One, a being Who art the inclusion of all that is good and lovely. I denounced Thee and Thy perfect work consisting in Thy chastising me. In my conceit, I annulled Thy justice, and thus pronounced Thee, the all wise, almighty and holy God unfit as judge of all the earth. This is my sin."

How did Job come to this? He had been unable to harmonize the doing of God consisting in His smiting him with his essential righteousness. Job had this question, "How can God smite me who am His son." With this question he had gone not to God but to his own mind. And the answer he received was that God was unjustly smiting him. This answer he had accepted and given expression to. He had accepted the verdict of his mind, reason, and annulled God's judgment. But did not Job realize that if this verdict be that God is unjust, it of necessity had to be rejected as with God there can be no injustice? Job was bent on holding fast his own righteousness even if by doing so he was driven to deny God's rectitude. This was his great sin for which he now abhors himself, repents in dust and ashes.

What now may be the merit of Jehovah's discourses? Their merit is not that they provide Job with a solution of his suffering. They do this even much less than the discourse of Elihu. The merit of Jehovah's discourses is that, as blessed to Job's heart, they bring him under the conviction of his own nothingness and of Jehovah's infinite greatness and perfection. Great is the Lord and greatly to be praised. God is He and none else. Terrible is He in His works. Righteousness is the foundation of His throne. Let His people therefore trust him implicitly also then when they cannot apprehend the justice and the goodness of His doing. Let them still trust in Him; for He is God. He can make no errors. He is the almighty and all wise God of His people in Christ.

This is the very message that Job in his extremes has need of hearing. From Elihu Job hears that the Lord in His love chastens His sons, the just ones, for their good. Job hears and believes. But he receives from Elihu no full solution of his great suffering. Job's chastisement was uncommonly severe. What is the reason for this? God knows. Satan has slandered God and must be silenced. This is the solution of Job's great pain. But it was not revealed unto Job. It was not God's will that he should know. Would Job have been given the explanation for his sufferings, the book that bears his name would not contain for believers the lesson that it now contains, the lesson namely, that believers must not become vexed because God refrains from revealing to them the special or particular reasons for the pain and sorrow that he causes to enter their lives. God does not explain in detail His doings. There is no need of this on the part of a man if there be faith that God is good and wise and just, that He makes no mistakes and that whatever the hidden reason may be, it is one as excellent as is God.

God in His word tells us why He wills that His people suffer in this life. Suffering is a trial of their faith that worketh patience. Suffering is chastisement which all His people must undergo in order that they may become partakers of His holiness. When suffering, the believer is being disciplined in order that he may be withdrawn from destruction (Job 33). Then there is also a suffering for well-doing and for righteousness' sake and for the sake of Christ's name. But with all these reasons tabulated, the believer can still ask questions concerning his suffering,—questions to which Scripture gives no answer. Why had that father of a family of dependents to be taken away by death. Why he and not that aged couple with no dependents. Is this a wise and a just doing of the alwise God? The man who leans upon his own understanding will denounce the doing as unjust, unwise and cruel. But faith, annulling the judgment of the flesh, says, "Praise the Lord." And this is right, as the Lord is God. He

alone is great. The finest compliment that one friend can pay another who seemingly offended is to tell him that he need not explain. As to God, He is above reproach. He can do no wrong. Why then, when our finite minds are unable to apprehend the rectitude of his doing, should we want to ask Him to explain and to disclose the hidden reason? Isn't it enough to know that it is He Who has done it? Job's great pain had a hidden reason. And Job asked, over and over, "Why Lord, dost thou smite me". He wanted to know the hidden reason. But God was silent. Job's crying became increasingly violent as the divine silence was prolonged. Finally his complaint became that God smote him without a cause. Then God came to him not with the purpose to disclose to him the hidden reason but to revive him with this truth, "Job, know that I am God not thou. Praise Me!" And by the mercies of God Job praised. He refrained, then, from crying for the hidden reason. Job praised! And the peace of God filled his soul. He came to rest in God. Then his eyes saw God; for he was in God's sanctuary.

G. M. O.

Historical Conclusion of the Book of Job

Let us now attend to the historical conclusion. "And it was so that after the Lord had spoken these words unto Job, the Lord said to Eliphaz the Temanite, My wrath is kindled against thee, and against thy two friends: for ye have not spoken of me the thing that is right, as my servant Job has. Therefore take unto you now seven bullocks and seven rams, and go to my servant Job, and offer up for yourselves a burnt offering: and my servant Job shall pray for you; for him will I accept: lest I deal with you after your folly, in that ye have not spoken of me the thing that is right, like my servant Job. So Eliphaz the Temanite and Bildad the Shuhite and Zophar the Naamathite went, and did according as the Lord commanded them: the Lord also accepted Job". (42:1-8).

Statements occur in this section that may awaken some surprise. The Lord's wrath is kindled against Eliphaz and the two friends. In this group Eliphaz is the leader in thought. As he has spoken, so have they also spoken. His theory is theirs; likewise his solution of Job's sufferings. They have not spoken right of God as Job has. They have spoken foolishly of God. Wherein, then, did the foolishness of their speech consist? And what is that right speech of Job concerning God or spoken to God? According to one view this right saying is chap. 40:4, and 42:1-6, "Behold I am vile; what shall I answer thee? . . . Therefore have I uttered that I understood not. . . .

Wherefore I abhor myself. . . ." This right saying, then, is, according to this view, Job's confession of sin and expression of contriteness of heart. The three friends, on the other hand, had not fallen upon their faces, and laid their hands upon their mouths; they had not confessed and repented in dust and ashes. This Job had done. He had humbled himself, and therefore, according to the view now under consideration, did God highly exalt him to be priest and mediator for the others.

What now to think of this view? It is too highly improbable to be accepted. According to this view, the fundamental position that Job had taken in the great debate is as wrong as that which the three friends had taken; and the discourses to which Job gave utterance are *essentially*, at bottom, as censurable and God-dishonoring as those uttered by the three friends. Thus, *essentially* Job sinned as grievously as did they. The only difference is that Job was the first to see and to confess his sin. Now, were this true, could it be expected that God, solely on this account, would have said to the three friends, "My wrath is kindled against thee. . . ." and to Job, "Thou in distinction from them hast spoken of me the thing that is right," and thereupon would have exalted Job to be priest over the others? This is inconceivable. Yet, on the other hand, Job's confession of his sin, his repenting in dust and ashes is not to be excluded from "the right saying" for which he is recommended. Only this forms not the whole content of "the right saying." The sentiment that comes to the surface in Job's confession of sin, permeates, rightly considered, all Job's discourses.

Thus, the right utterances for which Job is commended are to be sought for in his discourses. Let us once more consider the following. With his children slain and with all his possessions taken from him, Job said, Naked came I out of my mother's womb, and naked shall I return thither: the Lord gave, and the Lord hath taken away; blessed be the name of the Lord." Mark you, Job did not say, "Not the good and kind God, but the Sabeans fell upon my servants and took my cattle away, not God but a strong wind caused the house to collapse over my children, so that they died, blessed be the name of the Lord." but Job said, "The Lord did it all. Praise Him." This is the truly religious sentiment. The man that can say this from the heart, actually glorifies God. Did this praise die upon Job's lips afterwards when he sat upon the ash-heap smitten with boils? It did at times but it was not gone. It abided all along there in the heart of Job's disposition. (Job's faith was indestructible). At no time did this praise altogether cease to spring up and mix itself with his groanings. As was said. Job's discourses as a whole are the lamentations of a man, of a lover of God, who is sad beyond words, because the thought has taken root in his soul that

the God after whom he thirsts, for some unaccountable reason, has become his enemy. These lamentations are therefore at bottom praise. Job during all the period of his trial held fast his righteousness, his sonship and God. It means that the silent and at times also audible speech of his heart continues to be, "Why God smites me, His son, I know not. But this I know that God is Good. Though He slay me, I will still praise Him." This is what he said in substance when he declared, "I know that my Redeemer liveth. . . ." Job gives utterance to the truly religious sentiment, which is, "Though I do not perceive rationally the justice of His way with me, yet I know by faith that as the author of my pain He is just, for He is God. I will adore Him." Job is the truly religious man, during all the period of His trial, despite his violent language. He truly glorifies God. He pays Him the highest conceivable tribute. He gives God the trust that is blind. It is enough for him to know that God does it. He speaks of God the thing that is right.

But now the three friends. They do not stand where Job stands fundamentally. What is their great sin? Job tells them, when he says, "Will ye speak wickedly for God? and talk deceitfully for Him? Will ye accept his person? will ye contend for God? It is good that He should search you out? or as a man mocketh another, do ye so mock Him? He will surely reprove you, if ye do secretly accept persons" (13:7-10).

Job here anticipates what really happened afterwards. What is the sin of these three friends? In order to make it possible for themselves to keep God before their mind as a being of whom they can rationally perceive that He is just, they deny what they know to be true, namely that Job is a true child of God and thus innocent of the gross sins with which they are resproaching him. What they should have done is to freely acknowledge what they knew to be true, namely that Job was a child of the light. But acknowledging this, they would then be at a loss to explain how God in justice could be afflicting Job. So to make it possible for themselves to rationally justify God, they against better knowledge classify Job with the godless. This is their sin. They deliberately lie in order that God may stand out in their minds as just in His dealings with Job. Now to lie is to sin against God. It is thus to deny Him. It is questionable therefore whether in their attempt to justify God, they were motivated by true love of God. Job intimates that they were actuated by a carnal motive, by unholy fear of God. Says Job to them, "Will it be well for you, when he searches you out (goes to the bottom of you) or can you deceive him as a man is deceived." What, they too, should have done is to maintain Job as a just man and then declare that God is righteous also in His present dealing with the just Job. This they failed to do, failed to cleave to God when cleaving to Him required of

them that they annul their own judgment. Despite their pious-sounding speeches, they rose not to those sublime heights of faith where the lover of God says with Job, "Though He slay me, I will still trust in Him," and with Paul and thus with Job, "O the depth of the riches both of the wisdom and knowledge of God. How unsearchable are his judgments and his ways past finding out." They refused to recognize that God's thoughts and ways are infinitely higher than those of man, that God is the mystery not to be comprehended but to be adored and praised. In a word, the three friends had not spoken of or to God right like His servant Job. There was more genuine piety in the most violent language of Job than in any of their reasonings.

And the Lord turned the captivity of Job, when he prayed for his friends: It is to be noticed that Job did not pray for his friends, and through this prayer rebuke them for their sins, until after he himself had first repented in dust and ashes. Let us ask in general how a man, himself an ill-deserving sinner can be allowed by the Lord God to admonish and pray for the erring. Is not such a prayer, such rebuke, administered by one who himself is unworthy, the expression of stinking pride and sickening hypocrisy? It is indeed, unless the one who prays, first goes down in the dust before God. For is it not true that even the holiest of men daily increase their guilt before God and through their continual sinning make themselves worthy of destruction every moment of their earthly existence? Such is the truth. Job, too, was sinful, despite his being, according to God's own testimony, a man of singular piety. What abominations were still dwelling in him, that is, in his flesh! How through his vile murmuring, he had taunted God! And this man must now in the behalf of his erring brethren send up a prayer in which the thrice holy God can delight, this man who by himself is too vile to direct his gaze to God's sanctuary? How can God hearken unto the voice of his pleading? He can and does hearken, but only because it is the voice of a penitent one, of one who abhors self also on account of his sins, of one who himself is prostrated before the throne of God's grace and who therefore is spotless and without blame in Christ, thus of one who can pray for the erring under the impulse of true love and who because he loves can have compassion on those erring ones. Thus Job's prayer for his friends was at once an act through which he, also, together with them, humbled himself under God's hand. Therefore does the Lord turn Job's captivity, then when he has given evidence of being capable by the mercies of God to bless and pray for those who had, in their mistaken zeal, reviled and persecuted him.

Also the Lord gave Job twice as much as he had before. Then came there unto Job all his brethren, and all his sisters, and all they that had been acquaint-

ed before, and did eat bread with him in his house: and bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an earring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning. . . .

This all has great significance. Job is a man who passed through suffering and death to glory. Mark him. During the period of his reverses and pain, he had put his trust in God. The conviction had continued to be his that Jehovah was his Goel, his Defender and Redeemer, who in His own good time would arise to justify him in the hearing of all his accusers and to deliver him for His own name's sake out of all his troubles. And his Goel does not put him to shame. The Lord did just that. He turned Job's captivity. He healed all his diseases and gave him twice as much as he had before, blessed his latter end more than his beginning: "For he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. . . . And in all the land were no women found so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren.

But there is more to take notice of. "Then came unto him all his brothers and sisters, and all they that had been of his acquaintance before." During the period of Job's fiery trial all these brethren and sisters and acquaintances had kept their distance. They had deemed him smitten of God on account of sins of which he was innocent. Thus all had forsaken him. He bitterly complains of this, while in his great pain, "O that I were as in months past, as in the days when God preserved me. . . . When I went out of the gate through the city. . . . The young men saw me and hid themselves: and the aged rose and stood up. . . . but now they that are younger than I have me in derision. . . . I am their song, yea I am their byword. They abhor me, they flee far from me, and spare not to spit in my face. Because he (God) hath loosed my chord and afflicted me, they have also let loose the bridle before me" (29, 30).

How truly sorry the plight of this man Job has been! There he had sat on the ash-heap, with possessions taken from him by thieving hands, with children who had just met a violent death, with his person covered with boils, with a body filled with excruciating pain, with his God hiding his face from him and turning a deaf ear to his cries, with a soul full of confusion on account of the treatment the Almighty afforded him, with friends and acquaintances who held themselves at a distance because they saw something terrible in the state of the man, but with three of these friends tormenting his soul with their reasoning that he perished by the blast of God because of his past wicked life.

But Job had held fast to God. What a marvelous thing faith is, the faith that God genders in the hearts of His people! How able God is to preserve to Himself His people in the midst of trouble!

Once more, Job had trusted in God. And this trust is rewarded. God causes even those acquaintances to return to Job and to retract their vile accusations and to confess that Job is one of God's just ones, the beloved of Jehovah. And this they confess through their eating bread with him in his house, through their comforting him and giving him gifts. How the Lord now asserts Himself in Job's life as his Redeemer indeed!

And after this lived Job a hundred and forty years, and saw his sons, and his sons' sons, even four generations. So Job died, old and full of days.

There is a mighty sermon that comes to us through this record of the experiences of the man Job. This experience is to be taken as a prophetic type of the redemption of Christ, of God's method of salvation, of the way on which He lead His people in His saving them to the uttermost, namely, on a way that leads through suffering to glory; it is to be taken, this experience, as the certain pledge that God, without fail, will redeem His people, will cause His church to appear with Christ in glory to inherit with Christ all things.

It is to be noticed that Job repents before God turns away his captivity, thus while he is still in his pain. His repentance therefore is in the supreme sense an act of faith. Before his redemption becomes an actuality, Job must confess that by his sins he has made himself unworthy of what God is ready to bestow.

G. M. O.

Christ Able To Save To The Uttermost

Wherefore he is able also to save them to the uttermost that come unto God by him, seeing that he ever liveth to make intercession for them.

Heb. 7:25.

Christ is able to save. What may be the explanation of this His ability? According to the current view, the circumstance that those whom He saves *come unto God*. Were this true, His ability to save would have to be regarded as contingent upon the resolution of man to be saved. But whereas no one can come unto Christ except the Father draw him, whereas those actually saved, being dead in sin, are without strength, this view of the text shall have to be rejected.

According to others, Christ is able to save because,

as to His person, He is God, which alone was capable of a trust of such power and able to execute it unto all the ends thereof. He alone, who was God and man in one person, was capable of being such a king, priest, and prophet Which could save the church unto the uttermost. So it is said. Now this reasoning, to be sure, is, by itself, altogether correct. But it is not the reasoning we come upon in the surroundings of the text here under consideration. The verse preceding declares that Christ is able because, continuing ever, He hath an unchangeable priesthood and thus ever liveth (verse 25) to make intercession for His people. Let us examine these reasons.

Christ, in distinction from Aaron and his successors of the Old covenant, hath an unchangeable priesthood, that is, a priestly office with which His person is everlastingly vested, and thus an office, that He without interruption eternally administers. The typical priesthood had been changeable, that is, it over and over was disjoined from the person of the preceding priest and joined, affixed, to the person of the priest that followed, and this by reason of the circumstance that the priests of the old economy were not suffered to continue on account of death. Christ, on the other hand, continueth ever. He therefore continueth in his office eternally. Thus He liveth ever to perform the duty that belongs to His office—the duty that consists in His continually, without interruption, making intercession for His own. This, then, is the reason here given for Christ's being able to save to the uttermost those that come to the Father by Him.

The truth here set forth is that Christ is able to save because he ever liveth to pray for His people. This plainly implies that he saves through His prayer. If this is to be understood, it must be known firstly what forms the content of this prayer and secondly why this prayer is, must be, continually and everlastingly made. In answering these questions, we set out with the observation that the holy writer directly treats, in this connection, not of the work of Christ that consisted in His meriting salvation for His own through His suffering and dying on the cross, but of that work of the Saviour that consists in His applying the benefit of His cross unto those who with Him were crucified and resurrected. The writer thus treats of the work of the glorified Saviour, which He performs as the exalted Servant of God in the heavenly sanctuary. It is then the exalted and glorified Christ, the "Lamb, as it had been slain" that is here spoken of.

Being priest, His task is to make intercession for His people, to pray for them. What is the content of this prayer? Briefly stated, that the Father, the triune Jehovah, Who is the creative fountain of the heavenly existence and life of Christ and His people, may continually and everlastingly fill Him with that fulness of which His suffering and death is the meritorious

source, in order that as so filled He may be able to fill His people, His body, the church. This action of Christ necessarily implies that He prays the Father to draw His people out of the sphere of sin and death into the realm of light and truth, that He prays the Father to preserve His own in the midst of this world, to empower them to fight the good fight of faith and to seek the things above. And this prayer the Father ever hears through His filling Christ with life and grace, that Christ as so filled may pour this same life into His people. Christ prays, secondly, because prayer spells the necessary receptivity that the creature must have in order to be filled. Christ prays, finally, because God will be everlastingly acknowledged as a being Who can only give but cannot receive, He being the self-sufficient One, the source of His own divine life and the foundation of His own existence.

Thus Christ saves through His prayer. He is able to save to the uttermost, because He ever liveth to pray, to administer His office perpetually.

He is able to save to the uttermost, that is, perfectly, completely and, such is the sense and meaning of the word found in the original, everlastingly. But must His people then be everlastingly saved. Not, to be sure, in the sense that He will everlastingly be engaged in completing and perfecting the salvation of His church. His people, once having appeared with Christ in Glory, shall have been brought to the ideal of a perfect life in Him. But in the sense that He, as the true vine, will everlastingly be pouring His received life into His branches, the church, He is everlastingly the Saviour of His body.

Those that He saves are such who come to God through Him, that is, they come on the grounds of His merit and thus through His flesh (and blood), the human nature in which He expiated their sins. They come through Him, that is, as confessing that by themselves, apart from Him, they are devoid of that righteousness and purity of heart and mind, that moral perfection, which must be theirs, if they will be admitted into God's presence in His holy sanctuary. Thus they come as embracing Him, Who is their sanctification, righteousness, wisdom and redemption and to Whom they are everlastingly joined by a living and indestructible faith. They come not to but through Him to God, Who is the eternal fountain of their heavenly life. They come to Him, not at intervals but perpetually, everlastingly, to beseech Him their God, and the God and Father of their Christ, for the life that is theirs in Christ. They come to Him to eternally cry out His praises,—the praises of the God who saved them through Christ. And with Him do they have fellowship through Christ. And in Christ, the true vine do they also everlastingly abide, as without Him they can do nothing. And abiding in Him they bear much fruit.

G. M. O.